

DEJA VU

A DEBRECENI EGYETEM ALUMNI MAGAZINJA

2014. NYÁR

III. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

MEGJELENIK FÉLÉVENTE

Garda

ÉTTEREM • PIZZÉRIA

Fotó: Deczk Mónika

Látogasson el Ön is 70 fős, családi hangulatú éttermünkbe!

Nyitva tartás: mindennap 11.00 – 23.00

Elérhetőség, asztalfoglalás:

Cím: 4028 Debrecen, Damjanich u. 22.
Telefon: 06 52 428-180, 06 20 9262-495
E-mail: garda@debrecenietterem.hu
Web: www.gardapizza.hu

Szerkesztői ajánlás

Tisztelt Alumni Tagok, Kedves Olvasók!

A nyár beköszöntével nagy örömmel nyújtom át Alumni Magazinunk legújabb, ötödik számát. Az aranylő búzakalász nemcsak a nyár, hanem az aratás idejének hírnöke is, Alumni Közösségünk legifjabb tagjai, a most diplomát szerző fiatalok számára pedig az utolsó nagy próbatétel ideje az Alma Mater falai között. Aki most van túl a megpróbáltatáson, az fellelegzik, akinek emlékeit már az idő jótékonyan formálta, az nosztalgiával gondol a végzés idejére. Szívet melengető érzés, hogy egykori iskolánk mennyi tehetséges és sikeres ember szellemi bölcsője volt, és a fiatal tehetségeket elnézve bizony ma is az!

Magazinunk a szokásos tartalommal várja, hogy kézbe vegyék, ezúttal azonban nemcsak olvasnivalót kínál Önöknek, hanem kedvezményt is biztosítunk a címlap hátulján található, kivágható kuponok segítségével. Továbbra is várjuk észrevételeiket kiadványunkkal kapcsolatban és örömmel fogadjuk javasataikat. Bízom benne, hogy a Debreceni Egyetem alumni magazinjának új száma ismét hasznos és egyúttal kellemes kikapcsolódást nyújt a család minden tagja számára!

Röf. Mónika
Rőfi Mónika

DEja vu

A Debreceni Egyetem Alumni Magazinja

Kiadja: a Debreceni Egyetem Alumni Központja

Felelős kiadó: Dr. Szilvassy Zoltán rektor

Főszerkesztő: Dr. Rőfi Mónika

Lapszerkesztők, szerzők:

Balogh Fruzsina, Baráth Anikó, Bérés Zsuzsa,
Császi Erzsébet, Kiss Dóra, Kovács Dorottya,
Pálóczi Alexandra, Rózsa Judit, Szabó Barbara,
Szabó László, Szegedi Magdolna, Terhes Brigitta

Arculat: Barna Ildikó · Grafika: Szabó Balázs

Fotók: Alumni Központ, unideb.hu

Szerkesztőség:

DE Oktatásszervezési Központ
302. iroda
4032 Debrecen, Nagyerdei krt. 94.

Megjelenik 6000 példányban.

Nyomdai munkák: Printart-Press Kft.

Felelős vezető: Szabó Balázs

HU ISSN 2063-6148

Ki lehet Alumni tag?

A DE Alumni tagja az lehet, aki a Debreceni Egyetem vagy a jogelőd intézményei (Debreceni Agrártudományi Egyetem, Debreceni Orvostudományi Egyetem, Kossuth Lajos Tudományegyetem, Hajdúböszörményi Wargha István Pedagógiai Főiskola) egykori vagy jelenlegi hallgatója, oktatója, kutatója, dolgozója. Azok a magánszemélyek vagy cégek képviselői is lehetnek DE Alumni tagok, akik bár nem voltak, vagy jelenleg nem tagjai az intézménynek, de támogatják a Debreceni Egyetem Alumni tevékenységét.

Regisztráció: www.alumni.unideb.hu

Elérhetőségek:

Cím: DE Oktatásszervezési Központ 302. iroda
(4032 Debrecen, Nagyerdei krt. 94.)

Levelezési cím:

Debreceni Egyetem Alumni Központ
(4032 Debrecen, Egyetem tér 1.)

Telefon: 52/258-025 • 52/258-028

E-mail: alumni@unideb.hu

Honlap: www.alumni.unideb.hu

A' La Carte 50%

Érvényes: 2014. július 1 – 2014. december 31.

A' La Carte 50%

Érvényes: 2014. július 1 – 2014. december 31.

A' La Carte 50%

Érvényes: 2014. július 1 – 2014. december 31.

OTTHON – gazdaságban, oktatásban, kultúrában, sportban – DEBRECENBEN

Több mint 80 milliárdos költségvetési szerv gazdasági vezetője, tanít, megszállott sportrajongó és támogató, férj, családapa. Óriási teher, rengeteg feszültség, a mosoly mégis mindig ott bujkál a bajusza alatt, ha találkozunk.

■ KISS DÓRA

Budapesten született, aztán Debrecenben nevelkedett, majd a családja középiskolás éve alatt Budapestre költözött. Mégis visszajött, és a mai napig itt él. Visszahúzza a szíve?

Elég változatosan telt az életem gyerekkoromban is. Budapest születtem a Sportkórházban (nincsenek véletlenek). Debrecenben éltem a szüleimmel, de a nyarakat mindig Budán töltöttem a nagyszüleimnél. 1985-ben a Tóth Árpád Gimnáziumban voltam másodikos gimnazista, amikor a család végleg Budapestre költözött és én választhattam: vagy befejezem a gimnáziumot Debrecenben, majd egy budapesti egyetemre, valószínűleg a közgazdaságra megyek továbbtanulni vagy költözök én is a szüleimmel, és majd évek múlva, ha még akkor is úgy gondolom, visszatérhetek egyetemre Debrecenbe. Én az utóbbit választottam, így a szüleim úgy vélték, hogy ezzel el is dőlt a jövőm, maradok a fővárosban, hiszen az mindenkit bezippant. Két évet jártam Budán a II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumba, aztán egy évig katona voltam Gyöngyösön, majd beiratkoztam a Debreceni Agrártudományi Egyetemre. Azért oda, mert Debrecenben akkoriban gazdasági jellegű képzés csak ott volt, és végül nagyon nem bántam meg! Amúgy tényleg a szívem húzott vissza, három dolog miatt is. Amikor elköltöztünk már nagy szerelemben voltam egy lánnyal, aki ma már a feleségem, három gyermekünk édesanyja. A második a DVSC, melyet szintén a szívembe zártam még 9 éves koromban, azóta is benne van: a foci és a kézilabda kikapsol, feltölt. A harmadik maga a város, a benne élő emberek, a barátok, pedig akkoriban még nem is olyan volt, mint ma, hiszen az elmúlt 15 évben elképesztő mértékben fejlődött.

Diákvezető volt, majd oktatóból lett előbb tanszékvezető, aztán akadémiai (centrumelnök-helyettes), majd gazdasági vezető. Nagyok voltak a váltások?

Nem különösebben, lépésről-lépésre jött minden, de egyre elfoglaltabb lettem. Mindig is minden lében kanál voltam, szeretem a jövőépítést, a csapatban gondolkodást, ahol mindenkinek megvan a maga felelősségteljes szerepe és terepe. PhD hallgató voltam még a 2000. évi egyetemi integráció előtt, amikor 1996-ban megalakítottuk a debreceni felsőoktatás közös hallgatói szervezetét és célul tűztük ki egy kulturális központ létrehozását. Sokan nem hittek benne, többen támogatták, aztán 1999-ben, éppen 15 éve nyitotta meg kapuit a ma már jól ismert Lovarda Egyetemi Kulturális és Konferenciaközpont a Kassai úti campuson. Az ezt működtető céget 2004-ig vezethettem is, de akkor lemondtam a feladatról, mert tanszékvezetővé neveztek ki a Számviteli és Pénzügyi Tanszéken. Az oktatói lét egy életforma, azok választják, akik át akarják adni elméleti és gyakorlati tudásukat, tapasztalatukat sokaknak. Nekem szerencsém van, mert a szakmám nemcsak az oktatásban, hanem a gazdasági életben is nagyon sokat segít a konzekvens, racionális alapokon nyugvó munkában, döntéshozatalban is. Oktatóként is mindig a gyakorlati életre koncentráltam és ma is azt teszem, nem is igen lehet másképp az általam művelt területen, a számvitelben. Gazdasági vezetőként 2014 első felétől különösen nehéz feladatot kellett megoldani, hiszen olyan kettős változást kell menedzselni, amelyből egy is nagyon komoly feladatot jelentene. Egyrészt törvényi oknál fogva alapjaiban megváltozott az egyetem struktúrája

felborítva szinte az összes megszokott gazdasági folyamatot. Hatványozottan nehezzé teszi a helyzetet, hogy ugyanebben az időben az államháztartási számvitel rendszere is teljesen átalakul, ami rendeletileg kidolgozott, de apró részletekben nem illeszkedik a valósághoz, informatikai támogatása, az SAP pedig nagyon nehezen áll fel fejlesztői oldalról. Tulajdonképpen úgy kell folyamatokat alakítani és napi szinten működtetni, ha hibákkal is, hogy a befogadó rendszer sem állt még fel teljesen. Remélem, nyárra túl leszünk ezen a mindenkit megterhelő szakaszon, köszönet a kollegáknak, hogy éjjel-nappal, valamint hétvégén is azon dolgoznak hónapok óta, hogy beállhasson az új rend, és persze köszönet a felhasználóknak is, hogy viszonylag jól tűrik a zökkenőket.

A Debreceni Egyetem az egyik legnagyobb felsőoktatási intézmény Magyarországon.

Ez így van, az országban járva-keelve érezhető, hogy maga az intézmény neve is tiszteletet parancsoló, mindenki elismeri. A legszélesebb képzési paletta, közel 40.000 egyetemi polgár, ezen belül 6.000 dolgozó, az oktatási és tudományos eredmények, az egyetem erős jelenléte az országos és regionális mindennapi életben hazai viszonyok közepette megkerülhetetlenné teszik az intézményt. Ha sokan felsorakoznak a stratégiai célok megvalósítása mögé, még erősebbek lehetünk. Fontos lenne a nemzetközi összehasonlításokban is előre lépni.

Három gyermeke van, a legidősebb már egyetemista, a legkisebb első osztályos. Hogy viselik a leterheltségét? Jut nekik „apá”-ból?

A három gyerek fiú-fiú-lány sorrendben szépen elosztva jött a világ-ra, a legnagyobb 21 éves és számvitelt tanul az egyetemen, a középső 15 éves lesz, most megy középiskolába a Tóth Árpád Gimnázium-

ba, a kicsi pedig 8 éves. Az első gyerekre jutott a legtöbb idő, aztán egyre kevesebb, de azért igyekszem kivenni a részem mindennap valamiből és a hétvégéken is együtt vagyunk, ha más nem, akkor a fiúkkal közösen megyünk meccsre, a lányom pedig kiköveteli a maga idejét. Sajnos megszokták az elfoglaltságom, de hála Istennek Éva, a feleségem kézben tartja a családot.

Jut-e idő a munkán kívül másra? Van-e hobbija?

A munkám a hobbim, mindegyiket szeretem csinálni, egy van, ami szórakozásnak tűnik, bár nekem abból is sikerült munkát csinálni. Régen csak szórakozni jártam a Loki meccsre, többször is beutaztam a csapatot követve az egész országot, sőt fél Európát is bejárhattuk. Mivel a DVSC-nél öt évvel ezelőtt igazgatósági tag lettem, ott is vállaltam el feladatokat, legjobb tudásom szerint próbálom segíteni és már nemcsak a sporteredményekre, az újsághírekre kell figyelnem, hanem felelős részesévé váltam a folyamatoknak. A Lokinál teljesen más közegben, más módszerekkel kell dolgozni, mint az egyetemen. Szima Gábor nagyon sikerorientált és a futballhoz óriási érzéssel rendelkező ember, aki a klub érdekében bárkivel megütközik az ésszerűség határáig. Nagy kedvvel csinálok, de néha bizony nehéz az időt és az energiát elosztani.

Az új Stadion jelent-e valamit a Debreceni Egyetem közösségének?

Az én véleményem szerint nagyon sokat jelenthet, ha feltöltjük tartalommal. A Nagyerdei Stadionról már most látszik, hogy emblemikus építmény, kiváló környezetben és nagyon közel három egyetemi campushoz is. Tulajdonképpen a negyedik, a Bőszörményi útihoz is csak 20 perc gyalog.

A Stadion északi oldalán kialakítható közösségi tér egy új lehetőséget jelent az egyetemi ifjúság számára, a szomszédos Víztorony – ami pályázati forrásból nemsokára megújul –, az egyetemet tulajdonképpen telekszomszédává teszi, a régóta hangoztatott sportegészségügyi központ megvalósítására pedig különleges alkalmunk nyílik olyan terepen, ahol mind a versenysportolók, mind pedig a szabadidős sportolók természetes életterükből vannak. Ennek akadályai, már ami az épületet és az eszközöket illeti – szintén egy pályázatnak köszönhetően – nincs, ha felkészült humán erőforrással is rendelkezünk, akkor ez megvalósítható. Célszerű szakmai partnerként csatlakozni az Állatkerttel szembeni oldalon létesülő fitness központhoz, közös szolgáltatásokat nyújtani a hallgatóinknak és általában a lakosságnak is. Ezen kívül talán kialakulhat egy olyan egyetemi közösség, amely rendszeres látogatója a Loki meccseinek, a stadion rendezvényeinek. A stadion megnyitóján felemelő érzés volt látni, hogy a magyar Himnusz alatt tágába öltözött diákok tartották a magyar és több tucat nemzet zászlaját az egyetem képviselőit.

Miért tartja fontosnak az Alumni szervezet működtetését és támogatását?

Az Alumni, mint fogalom még terjedőben van, nem mindenki ismeri, Magyarországon kevésbé volt hagyománya, de nagyon fontos, hogy az Alma Mater foglalkozzon volt diákjaival. Ez az egyének többségének is fontos, hiszen éveket töltenek egy intézményben, ráadásul életük egy meghatározó szakaszában, akkor amikor felkészülnek a szakmai pályafutásukra, a legtöbbször ez az időszak határozza meg egész életük alakulását, így szívesen tartoznak később is az intézményi közösséghez. Változó életstílusunkban egy biztos pont az Alma Mater, ahova jó visszatekinteni, jó a volt diáktársakkal egy közösséghez tartozni, jó híreket kapni, jó érezni azt, hogy örökre része lehetek egy nagy közösségnek, a Debreceni Egyetem, a debreceni felsőoktatás közösségének, bár-hova is vezessen az élet útja.

Vasárnapi családi konzílium

A Református Kollégium előtt kérte a családi fényképezést Péter Mózes radiológus professzor – Innen származunk – indokolta. Édesapja, Péter Zoltán a Kollégium igazgatója volt. Három fia, meg egy leánya született. Az egyik fiúból onkológus, a másiktól gyermekgyógyász professzor lett, a legkisebből pedig röntgen orvos Debrecenben. A legkisebb fiúnak szintén három fia született, az elsőből sebész, a másodiktól fogorvos, a harmadiktól pedig apja után radiológus lett. Édesanyjuk háziorvos. Életükről meséltek nekünk.

■ CSÁSZI ERZSÉBET

1954-ben nem volt előny, hogy édesapám az egyházi iskola vezetője volt, én a sárospataki és a Debreceni Református Gimnáziumban tanultam, ezért elektroműszerész ipari tanuló lettem – mondta pályaválasztásáról Péter Mózes emeritusz professzor. – A Debreceni Orvostudományi Egyetemen (DOTE) jelölték ki a gyakorlóléhelyemet, egy röntgengép szerelő mellé kerültem tanoncnak. Később, amikor bekerültem az orvoskarra, a röntgenosztály orvosai számon tartottak, várták, hogy végezzek. A röntgen képalkotó szakma volt, csak később bontakozott ki az intervenciós radiológia, mágneses rezonancia (MR), computer tomográf (CT), és az ultrahang (UH) eljárás. Jó szakmát választottam. Az egyetemen mai napig radiológiát oktatok, előadást tartok és vizsgáztatok.

Milyen volt az egyetemi élet a '60-as években?

Én az évfolyam, később az egyetem kultúrfelelőse voltam, negyed-éves koromban megbíztak a DOTE Kultúrotthon igazgatásával. Más volt a világ, kevesebb hallgató járt egy évfolyamra, ismertük egymást. Nagy egyetemi élet volt, sokan sportoltak, én a DEAC-ban kézilabdáztam, s mindenki, még a professzorok is jártak a

DEAC meccsekre drukkolni. A professzorok példaképpé váltak, olyan előadásokat tartottak, amelyeket még élek nem felejték el.

Több úttörő röntgen vizsgálati módszer fűződik nevéhez. Melyek ezek?

Mások mellett a porta rendszeri katéteres shunt készítés (TIPS) és a rádiófrekvenciás daganatkezelés (RF) magyarországi bevezetése általam történt. Angiográfiával (az érrendszer kontrasztanyag vizsgálat) és intervenciós radiológiával (képalkotókkal vezérelt katéteres beavatkozások) foglalkoztam. A Diagnoscan cégnél dolgozom, CT és MR vizsgálatokkal, emlő diagnosztikával foglalkozom. Gyakran izgalmas feladat megfejtetni, hogy mi a baja a betegnek.

Mi volt a legemlékezetesebb feladata?

Észak-Jemen egyik kórházának igazgatója megkeresett, hogy Sanaa-ban építettek a nyugat-németek egy modern kórházat, van benne új CT és angiográf, de nincs hozzá szakembergárda. Azt mondta, hogy annyi orvost, asszisztentst és műszaki embert vihetek ki, amennyit akarok, mindenkit alkalmaz két évre, csak tanítsunk

be egy új gárdát. Tizedmagammal elvállaltam a munkát. Két év múlva már önállóan dolgoztak az ottani orvosok és asszisztensek.

Olvastam, hogy kórusban énekelt, kézilabdázott, festett. Műhelyében szívesen szerel.

Télen síelek, nyáron úszok, kerékpározok és motorozok, egy fekete Chopperrel járok. Fiatalon a Debreceni Népi Együttes kórusában énekeltem. Kézilabdásként eljutottam a magyar ifjúsági válogatottságig. Festeni a református gimnáziumban tanultam. Szeretek barkácsolni is.

A professzor felesége Kovács Eszter háziorvos, még az egyetemi évek alatt ismerkedtek meg. Hogyan egyeztette össze munkájával a gyerekek érkezését?

Házasságkötésünk után fél évig albrétben éltünk, majd egy kis garzont vettünk. A férjem kultúrház igazgatóként keresett egy kis pénzt, és népköztársasági ösztöndíjas volt, ami tízezer forintot jelentett havonta. Az első fiunk, Zoltán, a garzonba született. A második terhességem alatt elköltöztünk a Libakertbe. Dolgoztam, szakvizsgáztam a második és a harmadik fiam születése előtti napokban is. A közegészségügyi intézetben kezdtem a munkát, majd a labor szakvizsga után a II-es Belgyógyászati Klinikán folytattam. Belgyógyász vagy gyermekorvos akartam lenni, de a férjemnek határozott céljai voltak, sokat ügyelt, külföldi tanulmányutakon vett részt, nem volt lehetőségem maximálisan megvalósítani a saját elképzeléseimet. Bölcsődébe nem jártak a gyerekek, óvodába vittem őket, óvoda után néni vigyázott rájuk. A legkisebb fiam óvodás korában mindig sírt, hogy mikor megyek haza. Megvolt a háziorvostan szakvizsgám és amikor lehetett, kimentem háziorvosnak. A Szabadság-telepi körzet az enyém, 34 éve ott dolgozom, 1800 betegem van. Számot vettem magammal és az év végén befejezem a munkát. Már megvan az utódom is.

Szinte mindannyian Debrecenben laknak, közel egymáshoz. Szoros a kapcsolatuk?

Minden vasárnap nálunk találkozunk a közös ebéden. Nem is szólok a gyerekeknek, hogy jöjjenek, csak akkor telefonálok, ha elmarad az ebéd, mert elutazunk valahová. De olyankor a kedves menyeim megebédeltetik egymás családját. Ha együtt vagyunk, összeül a családi konzílium. Megbeszéljük a férjemmel a problémás betegeket, és a fiúk is tőle kérnek szakmai tanácsot. Eddig 16-an ültünk körül az asztalt, de mióta Mózesék Németországban dolgoznak, azóta csonkán ebédelünk, 12-en. A fiaim imádják a gyerekeket, bújócskáznak, legóznak, labdázunk velük, színházacskát játszanak, teljesen felfordítják a lakást.

Az elsőszülött fiú Péter Zoltán sebész lett. Mi ad erőt munkájához?

Kétféle orvos van, aki együtt sír a beteggel, és aki tartja magát és ezt erősíti a betegben is. Én az utóbbihoz tartozom. Levizsgáztam plasztikai és égéssebészetből, a Bőrklinikán dolgozom. Legtöbbször égett betegeket operálunk, akik esetenként nagyon súlyos állapotban kerülnek a műtőasztalra. Mindent megteszünk értük, mert soha nem lehet tudni biztosan, hogy nincs remény. Úgy dolgozunk, hogy nem gondolunk rá, vajon lesz-e haszna? Amikor találkozom a betegekkel, magaménak érzem a problémáikat és jó dolog, ha tudok nekik segíteni. Ez viszi előre a munkám és lelki táplálékot is ad. Ha mindent megtettem a betegért, akkor nyugalom száll meg és az esetleges kudarc sem annyira letaglózó. Mégis nehéz lelki munka az elhunyt beteg rokonaival beszélni. Sokat segít, hogy zent gyakorlok 18 éve. Emellett teniszezek, kirándulok a családdal, síelünk, nyaralunk, motorozok a Kawasakimmal, apámmal. Feleségem középiskolai tanár, három gyermekünk van. Az idősebb fiam a fogor-

vosi karra felvételizett idén, a kisebbik gimnazista. A nagylányom mozgássérült, már érettségizett és dolgozni fog.

Péter László, a másodszülött, kiskorában kíváncsian járt a fogászati kezelésekre, minden műszer érdekelte a rendelőben. Érdeklődése kamasz korában lángolt fel újra és tudásvágya a Fogorvostudományi Karra vezette. Azóta is folyamatosan képezi magát, főleg az implantológia területén.

Mindig szerettem bütykölni, szerelni, mint apám, ezért olyan pályát választottam, ahol a kez ügyesség előny. Ez a szakma kreativitást igényel, mert minden kezelést más, újabb és újabb megoldásokat kell találni. Az egyetem elvégzése után öt évig a MÁV rendelőben dolgoztam, ahol volt szerencsém nagy beteganyagon rövid idő alatt nagy gyakorlatra szert tenni. Amikor már rutinná vált az általános fogászati kezelés, akkor fordultam az implantológia felé. Mivel ez a fogászat legdinamikusabban fejlődő ága, folyamatosan képezni kell magam, hogy a legmagasabb szintű ellátást nyújthassam. Rendelőm az egyetem szakképző helye lett.

Önnök is három gyermeke van. Milyen a családi életük?

Lányaim 9 és 7 évesek, fiam másfél éves. Már most látszik, hogy milyen kis ügyes keze van, hamar lecsavarja a kupakokat, szétszed játékokat. Feleségem szociálpedagógus, otthon van a kisfiunkkal. Hétköznapi kevés időt tudok a gyerekekkel tölteni, általában a fürdetésre érek haza. Ezért a hétvégét a családnak szentelem, együtt megyünk úszni, biciklizni, játszótérre.

Péter Mózes, a legfiatalabb fiú radiológus, Németországból érkezett haza látogatóba családjával. Az orvosi egyetem alatt elvégezte az Informatika Karon az informatika szakot, biofizikából PhD-zott, a Közgazdaságtudományi Karon a Business School Masters képzésen tanult.

Korábban a fizika és a számítástechnika érdekelt. Ebben a szakmában találtam meg ezen tudományok orvoslással való kapcsolatát – indokolta választását az ifjú Péter Mózes.

Két éve világhírű kezelést hajtottak végre agyvérzéses, féloldali bénult betegben a debreceni neurológiai klinikán. Az idős ember agyi eréből kihúzták a vérrögöt és a beteg újra járt, beszélt. A sikerélmény tart a pályán, amit egy-egy beavatkozás sikere ad. Jó látni, hogy a betegek látványosan gyógyulnak. Sajnos persze szövődmény is előfordul. Ezeket egy életre megjegyzi az ember, rossz érzést okoz és az évekkel szükségszerűen gyűlik is.

Hol dolgozik, milyen beosztásban és mi a feladata?

Münchenben dolgozom a Klinikum Bogenhausenben, senior orvos a beosztásom. A kórház neuroradiológiai tevékenységéért vagyok felelős, beleértve a diagnosztikát és a terápiát is. Feladatom minden neuroradiológiai tevékenység szakmai irányítása. Beleértve az összes röntgen, CT, MR és DSA vizsgálatot, amit a koponyáról vagy a gerincről vagy ezek közvetlen környezetéről készítünk. Ezen kívül az intervenciós neuroradiológiai tevékenység végzése, irányítása a munkám. Be kell vezetnem a neurointervenciót, mint új területet a kórházban. Ez nagyon nagy sikerrel folyik.

Felesége, gyermekei?

Jelenleg vendég orvos a bőrgyógyászatban. A nagyobbik gyermekünk második osztályba jár, nagyon jó tanuló. A kicsi szeptemberben kezd az iskolát.

Véglegesen költöztek ki? Mit üzen az orvostanhallgatóknak, menni vagy maradni?

Később dől el, de valószínű. Nyugat-európai magas színvonalú intézetben csak a legkiválóbbak fognak állást kapni és ott megragadni. Ehhez erőn felül kell teljesíteni.

■ SZEGEDI MAGDOLNA

Igazgató Úr! Ön a Debreceni Egyetem jogelőd intézményében, az Agrártudományi Egyetemen végzett, és valahol azt nyilatkozta, hogy az alma mater az egész életére meghatározó volt. Ránk, ötvenesekre jellemző, hogy visszatekintve szépnek, talán a valóságnál is szebbnek látjuk a régi dolgokat. A múlandó fiatalság iránti nosztalgia ez vagy konkrét dolgokat is tudna említeni, hogy mitől volt annyira különleges a '70-es évekbeli agráregyetem?

1971-76 között jártam egyetemre, jó tanuló voltam, gyorsan és viszonylag könnyen tanultam. Másodévtől Népköztársasági Ösztöndíjat kaptam, ami az akkori viszonyok között anyagi biztonságot adott nekem ahhoz, hogy belemélyedhessek a tanulmányaimba. A fiatalság valóban meg szokta szépíteni a dolgokat, de akkoriban sok újdonság is volt a magyar mezőgazdaságban. 1973-ban már amerikai gépeket, technológiákat hoztak be, és ezek az ismeretek megjelentek az oktatásban is, az addig hosszú ideje változatlan tananyag akkor kezdett felfrissülni. Többek között ez is előzménye volt a '70-es évek nagy mezőgazdasági fejlesztéseinek.

Szokták mondani, hogy az az ember lesz sikeres, aki jókor van jó helyen. Milyen felkészültséggel, tapasztalatokkal rendelkezett a rendszerváltáskor, amikor olyan lehetőségek nyíltak ki az Ön szakterületén is, amit „csak” meg kellett ragadni?

Végzés után Nádudvarra kerültem a KITE Zrt.-hez, ahol az új dolgokkal való találkozás folytatódott, ugyanis ez a cég volt az egyik olyan termelési rendszer, ami az amerikai technológiák magyarországi hasznosításában részt vett, illetve ezek alkalmazási, terjesztési lehetőségeit vizsgálta. Én szakmérnökként a fejlesztési főosztályon dolgoztam ott. 1980-81-ben volt szerencsém az Amerikai Egyesült Államokban tanulni, ahol elsősorban biztos nyelvismeretre tettem szert, és hasznos volt más mentalitású emberek, más kultúrák meg-

Apáról fiúra, anyáról leányra

Sedlák Lajos a Borsod megyei Mérán született 1951-ben, a Debreceni Agrártudományi Egyetemen 1976-ban szerzett diplomát, szakmérnökként a Nádudvari székhelyű KITE Zrt.-nél dolgozott, 1980-81 között tanulmányúton volt az USA-ban, 1987-től 1993-ig egy német cég ibériai igazgatója, 1994-től mezőgazdasági termékeket előállító és forgalmazó vállalkozás tulajdonosa. Fia, Sedlák Gergő szintén az Agráron végzett, majd csatlakozott a családi vállalkozáshoz, ahol ügyvezető igazgatóként dolgozik.

ismerése, a kapcsolatok kialakítása. Lényeges önbizalom-növelő volt, amikor azt tapasztaltuk, hogy az a képzettség, amit mi itthon szereztünk mind az elmélet, mind a gyakorlat tekintetében, magasabb színvonalú az ottaninál, szélesebb körben voltunk tájékozottak. Amerikából hazatérve a nyelvtudásom nagyon előnyösnek bizonyult, hiszen a hazai szakemberek közül kevesen boldogultak tolmács nélkül, illetve a számítógépes ismereteik is hiányosak voltak. Számos alkalommal kértek fel hivatalos utakon tolmácsnak, ami a kapcsolatépítésben sokat jelentett.

Amerika, Spanyolország, utóbbi helyen vezető is volt egy német tulajdonú cégnél, mégis hazajött. Mi húzta vissza a szülőföldre, ahol gondolom, mindent előről kellett kezdenie, és lépésről lépésre kialakítani a siker- és karriertörténetét?

1986-ban az akkor még nyugat-német cég írt ki pályázatot, spanyol-portugál területre kerestek vezetőt, nagyjából 50 pályázóból engem választottak ibériai igazgatójuknak. Itthon sokan nem örültek ennek, de a magam és a családom szempontjából is nagy lehetőséget láttam benne. 6 évig töltöttem be ezt a funkciót, jól éreztem kint magam, de nem akartam, hogy a gyerekeim elspanyolosodjanak. Szerettem volna, ha magyar középiskolába, egyetemre járnak, mint én.

A cégismertetőjében olvastam, hogy a kezdeti néhány mezőgazdasági termék előállítását és forgalmazását követően, most több száz termék létrehozásán, szállítmányozásán dolgozik a kb. 60 alkalmazottjával. A vetőmagtól a virághagymáig, a faültetvényektől a kertészeti eszközökig, műtrágyáig elképesztően széles a skála. Lehet-e ennyi terméket szakszerűen, hatékonyan és gazdaságosan a megfelelő helyre juttatni? Kik a segítők? Minden területnek megvan a megfelelő szakembere vagy Ön tartja valamennyit észben és a keze alatt?

Valóban így kezdődött, néhány mezőgazdasági alaptermékkel indultunk, utána külső telephelyeket (Szolnok, Karcag, Tiszafüred, Békéscsaba) vásároltunk, és a korábban általuk forgalmazott termékekkel bővült a körünk, majd megvettük a volt állami vetőmagvállalatot és egy kistasakos vetőmagokat gyártó céget is. Aztán jöttek a Kínából rendelt termékek, folyamatosan bővült tehát a paletta, nem jelentős mértékben, de cserélődött is a változó piaci igényeknek megfelelően. Mindig is célom volt a több lábbon állás, ezek a dolgok azonban óriási összpontosítást, odafigyelést igényelnek, emellett hatalmas a tőkeigényük is. Kb. 2 milliárd forint évente az integrátori szerepvállalásunk, amivel más cégekkel közösen a tökehiányos vállalkozásoknak segítünk a termelésükhöz szükséges input anyagok megelőlegezésével, piacszerzéssel.

A cége családi vállalkozásnak aposztrofálja magát, tudom, hogy a lánya jogász, a fia ugyancsak a debreceni agráron végzett. Minden apa szíve vágya, hogy olyan utódai legyenek, akik az általa felépített „művet” folytatni tudják. Mennyire kellett kapacitálnia Gergő fiát, hogy az Ön nyomdokaiba lépjen, és egyszer majd a követője lehessen. Van-e benne erre hajlandóság?

1993-ban jöttünk haza és egy évre rá alapítottuk a céget, a feleségem is a tanári végzettsége ellenére ott kezdett dolgozni, a könyvelés, a pénzügyi, számviteli rész irányítása ma is az ő reszortja. Gergő fiunk 2002-ben végezte el az egyetemet, majd csatlakozott hozzánk. Ő is több nyelven beszél, ami szükséges az általa kialakított profilhoz, azaz gyakorlatilag a világ minden tájáról importálunk a nagy áruházláncok részére élelmiszereket, kertészeti kisgépeket. Ezzel szintén bővült a kör, de én nem akartam őt beskatulyázni. Cégünk-nél ő is ügyvezetőként dolgozik, és új lendületet adott tevékenységünk bővüléséhez. A vállalkozás teljes irányítását nyugodt szívvel adom majd át neki, mert nagy munkabírású, praktikus gondolkodású vezető. A lányom öt éve diplomázott a jogi egyetemen, már

szakvizsgázott, és önálló irodája van, de alapvetően a cégünk ügyeit intézi jogi szempontból. A szakközgazdász diplomát is meg akarja szerezni, mi pedig szeretnénk egyre jobban bevonni az ügyeinkbe, hogy segítse, és egyszer majd átvegye az édesanya szerepkörét.

Ön az igen kiterjedt és egyre bővülő vállalkozása mellett számos közszolgálati feladatot is ellát, pl. a Debreceni Rotary Klub projektfelelőseként dolgozik a sok egyéb jótékonyági tevékenységén felül. Mikor és miként „játékonykodik” önmagával? Miből áll az, amikor csak saját magával foglalkozik, kikapcsolódik, relaxál?

2002-2003-ban a debreceni rotary elnöke voltam, felváltva szoktunk elnökölni, most projektfelelősként segítem a klubot. Eddig mintegy 100 millió forint értékben hoztunk mikrobuszokat, autóbust mozgáskorlátozottaknak, orvosi berendezéseket, életmentő, újraélesztő készülékeket, számítógépeket, bútorokat iskoláknak, egyéb intézményeknek. Támogatunk tehetséges, ám anyagilag nem túl tehetős diákokat. A cserediák mozgalom keretében 1993 óta több mint 100 középiskolást küldtünk külföldi tanulmányútra. Különböző jótékonyági rendezvényeket szervezünk, a legutóbbi rotary-futáson kb. 6 ezer ember vett részt. Engem a munkám is kikapcsol, hétvégenként végigjárom a telephelyeket, raktárakat, szeretek személyesen meggyőződni arról, hogy rendben van-e minden. A családdal sokat foglalkozom, a két unokámmal is, de egy egész nap után megállapítom, jó, hogy „csak” a nagypapá-juk vagyok. Nem vagyok nagy sportrajongó, de van a cégnek egy golfpályája, amit én is használok. Szeretek olvasni, a fikciókat én magam gyártom, ezért inkább a ténytudás, történelmi, földrajzi témájú könyveket szeretem. Érdekelnek az energia-takarékosággal kapcsolatos dolgok, a napkollektorokat magam tervezem a telephelyeink épületeibe. Szeretem az erdőt, ezért mi magunk is rengeteg fát telepítünk a környezetünkbe, hogy az unokáink, a későbbi generációk is élvezhessék.

Boldogan a kijelölt pályán

A Husi család három generációjának munkája, élete kötődik a Debreceni Egyetemhez. Husi Géza jelenleg dékánként vezeti a Műszaki Kart, ahonnan édesapja intézetigazgatóként ment nyugdíjba. Lánya, Husi Kata orvosként végzett, jelenleg az egyetemi klinikán rezidens. A közös, jó hangulatú beszélgetésre vasárnap délelőtt szakítottak időt, ekkor tud ugyanis együtt találkozni a család – ha Kata ügyeletbeosztása is engedi.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

Kata nem igazán lelkesedett a szerepléséért, ki beszélt rá?

Husi Kata: Egyértelműen apa, csakis az ő kedvéért vállaltam.

id. Husi Géza: Plusz tudta, hogy a nagyapjával is találkozik és nem mindennapi élményben lehet így része.

Mindhárman a Debreceni Egyetemen dolgoztak, dolgoznak, élnek a mindennapokat. Honnan ered a kötődés a debreceni felsőoktatáshoz?

id. HG: A Debreceni Járműjavítóban dolgoztam mint technológus és onnan jártam egyetemre, a BME Közlekedésmérnöki Karán levelező tagozaton szereztem diplomát. 1969-ben a Debreceni Felsőfokú Építőgépészeti Technikumba kerültem tanárnak. Ebből alakult az Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskola, majd tartoztunk a Kossuth Lajos Tudományegyetemhez, az egyetemi integráció után pedig a Debreceni Egyetem Műszaki Karává váltunk. Én 1969-től dolgoztam a karon, időközben „dr. techn.” címet szereztem, intézetigazgató és tanszékvezető voltam, 1996-ban mentem nyugdíjba. Közben feleségemmel együtt neveltem két gyereket. A lányunk, Angéla is az egyetem alkalmazottja, az Arany János Gyakorló Általános Iskolában ének-magyar szakos tanárnő. Géza, nem éppen átlagos gyermekévek után, Miskolcon végezte el a Nehézipari Műszaki Egyetemet. Dicséretesen megállta a helyét, gépészmérnökként diplomázott, később pedig Számítógépes Tervező Szakmérnök képesítést is szerzett. Gondolom, azért ment a műszaki pályára, mert otthon kapott hozzá motivációt, már a középiskolában

a műszaki tárgyakhoz vonzódott, jól tudta a fizikát, matematikát, bár jellemző volt rá, hogy tavasszal matematika versenyt nyert, de a tanév végén felelnie kellett a négyes osztályzatért. Úgy érzem, megtalálta életútjában azt a pályát, amit szántunk neki.

Így történt ez?

Husi Géza: A Landler Jenő Szakközépiskolába jártam, a mai Brassai, autógépésznek készültem, de orvosi javaslatra egy fizikailag kevésbé megterhelő szakot ajánlottak, így lettem a finommechanikai és műszeripari szak diákja, amit nem bántam meg, hiszen elektronikai műszerész szakmát szereztem és az elektronika nagyon beépült a mindennapi életbe. A pályaválasztás családi részéhez hozzátartozik, hogy továbbtanuláskor édesapám azt mondta, bárhova mehetek egyetemre, csak oda nem, ahol ő tanít – ezért jelentkeztem Miskolcra. Az én fiam is hasonló megfontolásból a fővárosban folytatta tanulmányait alapképzésben és most mesterképzésben is, villamosmérnök lesz. Azt gondolom, ha máshol is – nem a család árnyékában – megállja a helyét, nagy baj nem lehet. Az egyetem után Hajdúböszörményben dolgoztam a General Electricnél, amely abban az időben is élen járt a termelésinformatika bevezetésében. A karon néhány évvel később indult be az informatika oktatása, a kollégák pedig édesapám révén tudták, hogy nekem ipari gyakorlatom is van ezen a területen. Hozzáteszem, akkoriban is ipari mérnöki gyakorlattal lehetett valaki a karon oktató, és amikor a számítógéppel támogatott mérnöki rendszerek téma-

körével is bővítették a képzést, azt éreztem, hogy jó helyen vagyok, az akkori vezető tanárok is elismerték a tudásomat, olyasmit hozhattam a karra, amivel addig még előttem nem foglalkozott senki: számítógéppel támogatott mérnöki rendszerek, majd később az ipari manipulátorok és hat éve a mechatronika. Nagyon büszke vagyok arra, hogy a mechatronikai mérnök képzés tárgyi és személyi feltételeit, gyakorlatilag a nulláról indulva, pályázatok révén a Villamosmérnöki és Mechatronikai tanszék a vezetésemmel meg tudta teremteni, itt Debrecenben egy teljesen új mérnökszak honosodott meg.

Ebben a műszaki környezetben – fordulok Katához – hogy jött a képbe az orvosi pálya a továbbtanuláskor?

HK: A családi környezethez hozzátartozik, hogy anyukám fogorvos, én pedig ebben inkább rá hasonlítok, a testvérem apára. Engem a mérnöki véna elkerült, amit szerettem, az a biológia és a kémia volt, így egyértelműnek tűnt az orvosi pálya.

Dékán úrról talán kevesen tudják, hogy aktívan zenél is, a Debreceni Lyra Szimfonikus Zenekarban klarinétoszik.

id. HG: Mit szenvedtünk érte...

HG: Szenvedés volt ez a szülőknek és a gyereknek egyaránt, hiszen általános iskolásként még nehéz volt elfogadni, miért kellett nekem szolfézsra járni akkor, amikor a többiek focizni mentek.

id. HG: Fogtam a kezét és húztam magammal, először hegedű, majd klarinét órákra.

HG: Hetedikes voltam, amikor a tanárom azt mondta, tudok annyira játszani, hogy elmehetek az úttörőzenekarba. Onnantól kezdve megváltozott a zene megítélése, tényleg játszani járt oda az ember, rájöttem, hogy volt értelme miért megtanulni a szőlőmokat. Voltak fellépések, sokszor vonultam a virágkarneválon is. 17 éves koromban kinőttem az úttörő zenekarokból, akkor édesanyám egyik munkatársnője javasolta a Lyra zenekart, mert ott folyamatosan keresték a fiatalokat, így oda mentem játszani. Fél év elteltével már hangversenyen szerepelhettem. Egy Műszaki Karos kollégámmal játszottunk együtt, ő is klarinétos volt. Halála előtt az összes hangszerét nekem ajándékozta, behozta a karra és azt mondta, hogy már

nem fog játszani és ideadta, ma is azt fújom, amit tőle kaptam örökségül.

id. HG: Géza a zenei nevelését anyukájának köszönheti, az ő unszolására ment a zenei vonalra, de soha nem akartuk, hogy profi zenész legyen, viszont úgy éreztük, az előrehaladása tekintetében jót tesz majd neki a zene, és ez beigazolódt. Néhány évvel ezelőtt az édesanyja mondta neki, hogy a túl sok elfoglaltsága miatt szüneteltesse a zenekart, de Géza akkor azt kérdezte: „Kocsmába járjak inkább?” És valóban, zenei közegben, barátok közt jobb eltölteni az időt. *HG:* A zene, a zenekari játék azért is jó, mert megtanít, és minden pillanatában figyelmeztet arra, hogy nem te vagy mindig a közép-pont, és nem te vagy a „karmester”. Minden egyes előadás közös tanulás és munka eredménye. A zenekarból senki sem hiányozhat, mert akkor nincs zene, minden hangszeresre egyformán szükség van. Ez a tapasztalat nagyon jól jön a tanszék kutatási projektjeinek vezetésénél.

Kata tanult-e zenét gyerekként?

HK: Apa szerette volna, ha tanulok zenélni, de ellenálltam.

id. HG: Mert nem volt olyan szigorú, mint amilyenek mi voltunk hozzá.

HG: Kata általános iskolában ellenállt, hiába próbálkoztam, de elég korán kiderült, hogy orvos szeretne lenni. Az orvosira pedig akkor volt esélye bejutni, ha nyelvvizsgákra készült, különórákra járt. Ezek mellé a zene tényleg nem fért volna bele. Nekem könnyebb volt, hisz nem jártam semmilyen különórára, a felvételre megoldottam egy feladatgyűjtemény összes feladatát és fel is vettek azzal a tudással.

Természetes volt, Kata, hogy itthon maradj a középiskola után?

HK: Egyértelmű volt, hogy Debrecenben maradok, itt él a családom, sosem fordult meg a fejemben, hogy elmenjek más városba, ráadásul itt van a legjobb orvosi kar. Az egyetemi gyakorlóiskolák, a Kossuth általános és a Kossuth gimnázium elvégzése után felvettek, 2012-ben diplomáztam, jelenleg pedig a Belgyógyászati intézetben dolgozom rezidensként.

Az Európai Bizottság Gazdasági és Pénzügyi Főigazgatóságának munkatársa, Jankovics László a Debreceni Egyetem Közgazdaság- és Gazdaságtudományi Karának alakulása után az első indított évfolyam hallgatója volt, közgazdász-gazdálkodási szakon diplomázott. Lapunknak azt is felidézte, hogyan vett részt a kari hagyományok kialakításában.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

Elismert közgazdasági szakember: van a sikernek gazdasági modellje?

Én őszintén azt gondolom, hogy nem vagyok igazán alkalmas valamiféle általánosítható sikerrecept megfogalmazására. Engem, mint magánembert 14-15 éves korom óta szenvedélyesen foglalkoztatnak a makroökonómia alapvető „nagy” kérdései (pl. a gazdasági növekedés tényezői, jövedelmi különbségek országok között), és ehhez kapcsolódóan a gazdaságpolitika lehetséges és optimális szerepe, és az eddigi munkahelyeimen nagyjából-egészéből ezekkel az ügyekkel foglalkozhattam. Persze azt is régóta hirdeti a közgazdaságtan, hogy „nincs ingyen ebéd”, úgyhogy annak a helyzetnek, hogy az embernek a hobbija a munkája, megvan az az árnyoldala, hogy nehéz egyértelműen elválasztani a szabadidőt a munkaidőtől.

Politológusként is végzett egyetemünkön, ez a szakpár (közgazdász-politológus) elég nyerőnek tűnik. Visszaigazolta ezt a munkaerőpiac?

Én alapvetően a közgazdasági tudásomat használtam az eddigi karrierem során, ezen a területen szereztem aztán PhD fokozatot szintén itt a Debreceni Egyetemen. Azt fontosnak tartom hangsúlyozni,

hogy az Európai Bizottság során végzett munkámhoz kellő alapokat szereztem Debrecenben, érdemi vagy kampányszerű további tanulásra-továbbképzésre nem volt szükségem a brüsszeli feladataim ellátásához. A politológiai tanulmányaim néhány probléma kapcsán szintén hasznosnak bizonyultak (pl. a gazdaságpolitikai döntések intézményi és társadalmi háttérének megértése).

A KTK első évfolyamának hallgatója volt, mit gondol, mennyire alakították első diákokként a kar, a szak profilját? Teremtettek esetleg (a mai napig élő) hagyományokat?

Azt hiszem, az egész évfolyamom nevében mondhatom (és ez még talán a második, 1994-ben kezdett „eresztésre” is igaz), hogy tényleg csak az előnyeit tapasztaltuk az úttörő szerepörnek. Az emberi viszonyok közvetlensége gyakorlatilag inkább egy nagyra nőtt középiskolai osztályhoz volt hasonlítható, mint egy egyetemi évfolyamhoz. Ebbe vastagon beleértve azt is, hogy a Muraközy László vezette tanári gárdával is különlegesen szívélyes-emberi kapcsolatba kerültünk, ami megmaradt az egyetem végéig, illetve talán azon túl is. És persze a mi lehetőségünk (és nemes kötelességünk) volt a szakos diákhagyományok megalapítása, ami azt hiszem jól sikerült, hiszen több olyan elem van (pl. a jogászokkal közös golya-

táborok és a felezőbál elindítása, a Debreceni Közgazdászhallgatók Egyesülete létrehozása), ami a mai napig fennmaradt. Nekem személyesen még annyi alapító szerepkör jutott, hogy pályakezdő oktatóként évekig az egyik fő szervezője voltam a közgázos alumni-találkozóknak (miután az 5. évfolyam diplomázott a sorban, ezek szépen átalakultak évfolyamszintű rendezvényekké a nevezetes évfordulókon).

Több mint hat évig oktatóként is erősítette a kart, mi csábította el?

Talán képmutatásnak tűnne, ha nem emelném ki, hogy egzisztenciális szempontból az európai közszolgálat nagyon vonzó perspektíva a magyar felsőoktatás bértáblájához képest. Mindemellett olyan egyetemi oktatóként és kutatóként, aki korábban az európai integráció kérdéseivel foglalkozott, szakmailag is nagyon érdekes belülről részt venni a gazdaságpolitikai elemző munkában és technikai szinten a döntési folyamatban. Ezzel együtt hiányzik az akadémiai közeg szabadabb légköre, és maga az oktatás is. Ezért is örültem, hogy miután közel 4 év brüsszeli munka után a Bizottság budapesti képviselőjére kerültem, újra kicsit visszakapcsolódhattam ebbe a világba: több alkalommal részt vettem az alma mater konferenciáin, szakmai rendezvényein, és az egyik félévben tanítottam is két tárgyat. Sajnos az utóbbihoz kapcsolódó Budapest-Debrecen ingázás nehezen fért bele a munkahelyi kötelezettségeim mellé, így az utóbbi években az ELTE Közgazdasági Tanszékén vagyok vendég-oktató, ahol az „Európai Unió gazdaságtana” nevű tárgyat viszem az alapképzésen. Ugyanakkor az eltés megbízásom is a debreceni években gyökerezik: az ottani közgazdász képzés megalapítója, Pete Péter a DE KTK-n oktatott sokáig főállásban, és volt aztán a diplomamunkám témavezetője.

Bemutatná, hogy pontosan mi is a feladata az Európai Bizottság munkatársaként?

Gyakorlatilag a belépésem óta a magyar makrogazdaság és költségvetési folyamatok elemzésével foglalkozom, mindvégig a Gazdasági és Pénzügyi Főigazgatóság munkatársaként. A konkrét feladatok közül kiemelném a különféle elemzések és háttéranyagok készítését a gazdasági trendekről és gazdaságpolitikai döntésekről (pl. az évente megjelenő Konvergencia-programok, illetve a túlzott deficit eljárás vonatkozásban), valamint a rövid és középtávú előrejelzések rendszeres frissítését. A legnagyobb kihívás és vitathatatlanul a legintenzívebb időszak az eddigi pályám során a 2008 őszen, az IMF-fel közösen Magyarországnak folyósított, összesen közel 20 milliárd eurós hitelcsomag kapcsán jelentkezett, hiszen gyakorlatilag napok alatt a válságmenedzselés epicentrumába kerültem

a bizottsági szakértői csapat tagjaként. Azokban a sűrű hónapokban azért sok olyan dolog történt, ami elegendő municiót ad, hogy majd az unokáknak is mesélni tudjak... Mióta az állomáshelyem a Bizottság Magyarországi Képviselő, azóta új feladatokat ad az Európai Unió gazdasági kezdeményezéseiről (pl. gazdasági reform) való kommunikálás szakértői támogatása is.

Az egyetemisták manapság már az egyetemi évek alatt, akár első- és másodéven is gyakorlatokat, munkát vállalnak. A jövő gazdasági szakembereinek milyen területeket javasol, hol próbálják ki magukat, milyen kompetenciákat érdemes szerezniük az egyetemi évek alatt, mik segíthetik őket leginkább az álláshoz jutás folyamatában?

Igen, én is érzékelem, hogy addig, amíg a mi időnkben a gyakornoki tapasztalat vagy a külföldi tanulmányok, nyelvtudás egyértelmű előnyként volt érvényesíthető, manapság már szinte beugró követelmény a pályakezdők álláspiacán. Mindemellett szerintem az is nagyon fontos, hogy a közgazdász hallgatók próbálják már az egyetemi éveik alatt folyamatosan alkalmazni azt a szaktudást, szemléletet és módszertant, amit a képzésen sajátítanak el. Ennek lehet olyan „gondolatkísérlet” formája is, hogy a médiában olvasott gazdasági eseményeket folyamatosan értelmezik saját maguk vagy környezetük számára, de megjelenhet olyan praktikus kérdések esetén is, hogy segítenek például a szüleiknek felmérni és kiszámolni, hogy aktuálisan milyen megtakarítási lehetőségek vannak, vagy éppen adott esetben, hogy melyik banknál és milyen típusú hitelt érdemes felvenni.

Akár politológusként, akár gazdasági szakemberként, akár az Európai Bizottság tisztviselőjeként is érdekes lehet a kérdés: Hogyan értelmezi a fiatalok külföldre vándorlását, az EU más országaiban történő munkavállalást?

Hallgatóként óriási szerencsém volt, hogy mindkét szakommal sikerült Tempus ösztöndíjjal (ez a mobilitási program az Erasmus gálásabb elődje volt az 1990-es években) egy-egy szemesztert külföldi egyetemen tölteni, amikből szakmailag és emberileg is sokat profitáltam. És hát ugye több évet dolgoztam külföldön, és minden valószínűség szerint fogok is még a brüsszeli központban tevékenykedni. Úgyhogy én elfogult vagyok a külföldi tapasztalatszerzés fontossága mellett. A saját, „ideiglenesen külföldön állomásozó” ismeretségi körömben szerzett élményeim alapján azt tudom mondani, hogy egy idő után majdnem mindenki haza akar térni, és itthon kamatoztatni az ismereteit, az persze más kérdés, hogy nem minden ilyen szándék valósul meg a szükséges feltételek hiánya miatt.

Szakmaiság, hit és alázat

■ CSÁSZI ERZSÉBET

Orvos-tanár családban nőttem fel, eszmélődésemtől kezdve természetes volt, hogy a körülöttem levő felnőttek életét átszövi a gyógyítás és a tanítás. Hatan vagyunk testvérek, én a második vagyok, így magától értetődő volt a gyermekek közelsége is – mondta Velkey György, a Bethesda Gyermekkórház főigazgatója. – Engem először a tanári pálya vonzott, de késői gimnáziumi éveim alatt megerősödött bennem az orvoslás iránti motiváció. A Debreceni Orvostudományi Egyetemre (DOTE) mentem, ahol már tanulmányaink elején egymásra találtunk és még jóval végzés előtt összeházasodtunk feleségemmel. Fiatalon váltunk szülőkké, diplomáinkat két fiú édesanyjaként, édesapjaként kaptuk. A gyermekvállalást természetesnek találtuk, nem éreztük úgy, hogy nehezítené az egyetemi időszakot. Megosztottunk a kicsik körüli teendőkön és feleségem édesanyja is besegített. Sokszor délelőtt én voltam órákon, délben találkoztunk a feleségemmel, átvettem tőle a babakocsiban a fiunkat és hazatoltam a Nagyerdőn át. Nem volt hátrányunk a tanulásban, többnyire ötösök voltunk. Fiatalon rugalmasabb az ember, jobban tud többfelé is figyelni, a harmincas évektől ez egyre nehezebb, talán ezért is kevesebb ma a gyerek. Nekünk így, korán elkezdve lehetett rengeteg örömet okozva öt gyerekünk a mellett, hogy sok-sok minden mást is csináltunk.

Hogyan zajlott magánéletük, találkoztak az órákon kívül is csoporttársaikkal, barátaikkal, vagy a tanulás és a gyermeknevelés mellett már nem maradt idejük rá?

Erős, élő egyetemi kapcsolatrendszerünk volt. Sokan hamar össze-

Családi közege miatt természetes volt Velkey Györgynek, a Debreceni Orvostudományi Egyetem egykori diákjának, hogy a gyermekorvosi pályát választja. Felmenői között tudhatja a miskolci gyermekkórház névadóját, nagybátyját, dr. Velkey Lászlót. Szinte egész nagycsaládja orvosokból és tanárokból áll. Szellemi hagyatékukat, vallásos meggyőződésüket vitte tovább örökségül, tanulmányaival felvértezte magát, tapasztalatot szerzett debreceni gyermekgyógyászként, s az útravalókat a budapesti református Bethesda Gyermekkórház főigazgatójaként, a Magyar Kórházszövetség elnökeként és még számos felelős beosztásban kamatoztatja. Debreceni éveiről, családjáról, munkájáról kérdeztük a cívisvárosban több mint másfél évtizeden át élt kórházvezetőt.

házasodtak akkoriban, másoknak is hamar gyermekeik születtek, így ezek a kis családok is összetartottak. Az évfolyamtársainkkal létrehozott színjátszó csoportunkkal volt legerősebb a kapcsolatunk, dramatizáltunk és bemutattunk darabokat. Ebből az akkor nagyon összetartó csapatból többekkel megmaradt a barátságunk a mai napig, így például a szellemi vezér Szakács Zolival vagy Juhász Attilával. Szélesebb baráti társaság vette körül ezt a csoportot, sokan terveztük a díszleteket, a plakátokat, a jelmezeket.

A gyermekklinikán kezdett dolgozni. Más szakterület is érdekelte vagy a kezdetektől emellett kötelezte el magát?

Feleségemmel együtt a tanulás mellett tudományos diákköri munkát végeztünk a Gomba Szabolcs professzor úr által vezetett patológiai intézetben. Ez remek szellemi műhely volt, sok éjszakát és hétvégét dolgoztunk jópáran együtt. A mi TDK vezetőnk Molnár Péter volt, de a többi vezető oktatótól, különösen Mikó Tivadtól és Thomázy Vilmostól is nagyon sokat kaptunk, valamint még Endes Pongrácz professzor úr is hozzánk szólt néha. Hetente nagy vitákat folytattunk a klinikaopatológiai és kórszövettani esetmegbeszéléseken, belefolytunk a tanárok napi munkájába és demonstrátorként az oktatásban is dolgoztunk. Az egykori szakkörösökkel ma is öröm találkozni, innen van Zatik Jánossal kötöttünk életre szóló barátságunk. Hívtak az intézetbe a végzéskor 1986-ban, izgalmas tudományos pályának néztem volna elébe, de inkább a gyermekgyógyászatot választottam a Karmazsin László professzor úr által irányított gyermekklinikán.

Hogyan élte meg munkáját, az várta, amire számított?

Karmazsin professzor úr honosította meg a modern, szubspecialitásokra alapozott gyermekgyógyászati szemléletet Debrecenben. Jó vezetőket, iskolateremtő professzorokat és főorvosokat nevelt. Az inkább tudományos, teoretikus szellemiségű klinikán eleinte engem is próbáltak főnökeim az immunológia és a hematológia felé terelni, de én minden pipettázással töltött pillanatot a betegektől és a hallgatóktól elvont időnek éreztem. Már gyermekgyógyászati képzésem alatt beleszerettem az intenzív terápiába, ennek a logikája, döntési és cselekvési üteme nagyon közel állt hozzám. Az aneszteziológia ezt jól kiegészítette, így gyorsan megtaláltam a helyemet és elárasztottak a tennivalók. Amikor Oláh Éva átvette a klinika igazgatását, engem az aneszteziológiai és intenzív terápiás osztály vezetőjévé nevezett ki. Szerettem a munkám, remek csapatban dolgoztunk, minden megmentett gyermek közös megnyugvást és sikerélményt jelentett. A gyermek intenzív terápiában azonban fel kell tudni dolgoznunk a kudarckokat is. Akik ezt a munkát évtizedeken át a frontvonalon végzik, azok többnyire alázatosakká válnak, megtanulják a határaikat. Én közelről és mélyen megéltem az élet-halál kérdését itt, azt hiszem, hogy ebből adódóan józan, illúzióktól mentes világkép alakult ki bennem. Hálás vagyok a két évtizedért, amit súlyos beteg gyermekek mellett tölthettem. A hitem más dimenzióban is értelmet mutat, de ez az élmény fontos volt spirituális értelemben is.

Kilenc év debreceni munka után elfogadta a budapesti Bethesda kórház osztályvezetői állására történő hívást. Mit keresett, mit várt az új munkahelyétől?

Szerettük Debrecent, megbecsültek nemcsak a gyermekklinikán, de speciális, egyedül végzett szakterületem miatt az egész klinikatelepen. 1995-ben megkeresett Dizseri Tamás, a Bethesdát újraalapító, karizmatikus igazgató és odahívott intenzív osztályt vezetni. Hitelesen tette fel azokat a kérdéseket, amik bennem is mozogtak. Érdekelt, hogy lehet-e keresztény értékeket professzionálisan és módszeresen bevonni a gyógyításba, hogy lehetséges-e, hogy a hit a gyógyítás –ápolás közegében sugározzon és ne máz, alibi vagy magányos próféta legyen. Nem volt könnyű eljőnni Debrecenből, Budapest onnan idegen és ellenszenves volt. Kicsi osztályon, kevés felszereléssel, kevés súlyos beteggel kezdtem. Az első évek embert próbálóak voltak, de sok elkötelezett embert találtam magam mellett, így hamar felépítettünk egy nívós osztályt, sok fajsúlyos feladatot kaptunk, ebből a munkából nőtt ki az országos égeszközpont is. 36 évesen orvos-igazgatóként a kórházi szakmai munkát is irányítottam, a két kisebb, már Pesten született gyermekünk születése után gyermekradiológus feleségem is ide jött dolgozni. Nagy belső krízist jelentett, amikor egy szívrohamban meghalt Dizseri Tamás és megkértek, hogy a szakmai munkám háttérbe szorításával vezessem főigazgatóként a kórházat. Elváltam, de magam is meglepődtem, hogy a Bethesda küldetésének segítése már a gyógyítás közvetlen élményénél is erősebb bennem. Közben Pestet is elfogadtam, a sokszor nagyon máshogy működő közeget megismertem és végül a várost nagyon megszerettem, ma családommal együtt itthon érezzük magunkat benne.

Miben más egy egyházi kórház, mint egy „állami”? Hogyan jelenik meg világnézetük munkájukban és munkahelyi közösségükben?

Sok elemből áll ez a mi „kísérletünkben”, talán a legfontosabbak: a legmagasabb szintű szakmai munka megcélzása, a teljes ember gyógyítása, a gyógyítói alázat, az Istenre is figyelni szándékozó közösség és az emberi környezet tudatos alakítása. A hangsúlyt a beteg gyermekekre és családjára próbáljuk fektetni. Néhány elem: tudatos és rendszerszerűen felépített prevenció munkát végzünk, bejárjuk a drog- és balaszmegelőzési programunkkal a hátrányos

területeket. Mielőtt az égéssérült gyermekeket hazaengedjük, égésprevenció órát tartunk osztályában, és egyúttal felkészítjük osztálytársait égéssérült, esetenként heges arcú társuk fogadására. Sokat vagyunk együtt a közvetlen munkán túl is, közösséget építő programokat szervezünk, tudunk munkatársainkkal beszélgetni és együtt imádkozni, megérteni és elfogadni egymást, lebontva a hierarchiát ebben a viszonyrendszerben. Nagy élmény megélni a különböző felekezetben élők együttműködését is úgy, hogy közben a fenntartó református egyház gyülekezeti hálójába is mélyen beintegrálódunk. Sokan jelzik vissza, hogy van látszata, értéke munkánknak, sokan választják kórházunkat, messziről is elhozzák beteg gyermekeiket. Persze bőven vannak hibáink is, nézeteltérések, napi gondok, amit nem titkolunk magunk és mások előtt se: nem patetikus és álszent ez a hely. Anyagilag nincs könnyű helyzetben a kórház, nagyon alulfinanszírozott a magas színvonalú gyermekellátás, ezért nehezek a mindennapok, szigorú a belső gazdálkodásunk. Sokat segít az egyház, a gyülekezeti háló, az önkéntesek, az alapítványi támogatások. Ez a külső kapcsolatrendszer körbe veszi a kórházat, nélküle nem tudnánk létezni.

Mit gondol az orvosi egyetemet végzett fiatalok külföldi munkavállalásáról?

Kritikusam rossz az orvostársadalom anyagi és erkölcsi megbecsülése ma Magyarországon, ezért nem vetek követ arra, aki külföldön dolgozik. Ugyanakkor szerintem nagy terhet vállal magára, aki hazát, nyelvet és kultúrát vált. Érdemes tudatosan keresni, és megtalálni az itthoni boldogulásra alkalmas helyi feltételeket és küzdeni azért, hogy rendszer szinten is jobb legyen. Azt javaslom, hogy pár év eltöltése után gondolkodjon el, aki kiment, hogy haza tud-e jönni és tudja-e itthon folytatni munkáját.

Egy éve a Magyar Kórházszövetség elnöke. Milyen változásokért küzd?

A Kórházszövetség elnöksége elhivatott csapat, megértjük és motíváljuk egymást. Igyekszünk feltárni a kórházrendszer kritikus kérdéseit és keresni rájuk a megoldásokat. Látjuk és meg akarjuk jeleníteni, hogy ilyen egyedülállóan kevés pénzből nem lehet fenntartani a színvonalas egészségügyi ellátást. Biztonság és megbecsülés kell a kórházi dolgozóknak, de sokkal jobban oda kellene figyelni a betegekkel való bánásmódra is. A magas szakmai ellátás mellett a biztonságérzet megilleti a kiszolgáltatott embereket is. Jelenleg sok orvos és ápoló hiányzik a rendszerből, a képzés fejlesztése és a munkatársak megtartása kritikusnak fontos.

Aktívan részt vesz a betegellátásban, altat, újraéleszt, a betegágy mellett áll?

Szerteágazó feladataim vannak, az elmondottakon túl az államtitkársági kabinet tagja vagyok, az egészségügyi bizottságot vezetem a fővárosi önkormányzatnál, sok fronton szervezem az országos gyermekegészségügyi ellátást és a kaposvári-mosdósi kórházban is vannak feladataim. A sokféle szervezőmunka miatt már nem tudok annyi időt fordítani a gyógyítás elméletének és gyakorlatának naprakész fenntartására, hogy nyugodt szívvel álljak a betegágy mellé, és erre időm sincsen, de a kórházi betegellátást szorosan követem és kontrollálom.

A fennmaradó kis időben van helye a kapcsolódásnak, családi programoknak?

Igénylem a teljesen más helyzeteket, feleségemmel hetente megyünk színházba, hangversenyre vagy operába, nem ritkán egy-egy kiállításra, sok számunkra fontos baráti társaságunk van. Esténként egy-egy könyvet is a kezembe veszek, leginkább verseket olvasok mostanában, mert az tömörebb és a végére jutok úgy, hogy emlékszem az elejére is. Viszonylag sokat mozgunk, feleségemmel rendszeresen kirándulunk és futunk, szeretek a kertben dolgozni, a gyermekeimmel és unokaöcsémekkel hetente teniszezünk.

Sikeresek és boldogok

A Debreceni Egyetemhez fűződnek legszebb diákéveik, doktori címük és a szerelem is itt talált rájuk. Molnár Balázs Európa egyik meghatározó állategészségügyi vállalatának regionális igazgatója, míg felesége Molnár Györgyi, a Baromfi Termék Tanács, illetve az Európai Tojástermelők és Tojáscsomagolók Szövetségének (EEPTA), valamint az Európai Tojástermelők, - csomagolók, - feldolgozók és - forgalmazók Szövetségének gazdasági titkára. A szüntelen munka és utazás mellett két gyermeket is nevelnek. Boldogok. Sikerük titkáról kérdeztük a házaspárt.

■ TERHES BRIGITTA

Miért választották az agrárpályát? Családi hagyomány a mezőgazdaság szeretete?

Molnár Györgyi: Tiszafüreden születtem, és a szüleim a mai napig ott élnek. Ez egy 16 ezer lelkes kisváros a maga kis csendességével. Édesapámnak szintén mezőgazdasági végzettsége van, és mióta én az eszemet tudom mindig volt valamilyen mezőgazdasági háttérünk. Bár édesapám sohasem terelt a mezőgazdaság irányába, a háttérben viszont tudat alatt belenevelt.

Molnár Balázs: A nagyszüleim foglalkoztak mezőgazdasággal, viszont nem tudom megmondani, hogy engem mi sodort erre a területre, talán a kaland.

Hogyan emlékeznek vissza a Debreceni Egyetemen eltöltött éveikre?

MGY: Nagyon nagy kaland volt. Kiszakadni egy vidéki kisvárosból 18 évesen és öt évet végigbulizni egy nagyvárosban, az egy különleges élmény. Megvolt annak a varázsa, hogy a kollégiumban együtt laktunk és persze itt ismerkedtem meg a férjemmel is.

MB: Igen, az ember életének ez a legjobb szakasza. Nagyon jó hangulat volt az egyetemen. Ráadásul az évfolyamtársaim nagy részét

ismertem a katonaságból. Akkor még csak ötszázan voltunk az agáregyetemen, úgyhogy nagyon családias volt a hangulat. Mindenki ismert mindenkit.

MGY: Másrészt, mint tudásközpont is nagy háttér volt. Akkoriban általános agrármérnökből a bankártól a vállalkozóig bármi lehetett. De nyilván nagyon sokan maradtunk a szakmában is.

MB: Én szakfordítóként végeztem és akkor nyílt először lehetőség arra, hogy ösztöndíjjal külföldre utazzunk. Tulajdonképpen ez volt az első nemzetközi diákcsera program. Így tölthettem el négy hónapot Észak-Walesben, ahol erőteljesen átmosódott a fejem és teljesen másként kezdtem el gondolkodni, mint azelőtt. Nemcsak önállóbb és céltudatosabb lettem, hanem a mezőgazdaságról is megváltozott a véleményem. A másik újdonság akkoriban a PhD rendszer volt, az elsők között voltam a Debreceni Egyetemen, aki megszerezte a PhD fokozatát. A növénytermesztési tanszéken és a Műszerközpontban (a témavezetőm Győri Zoltán volt) végeztem a munkámat és komoly segítséget kaptam az Állattenyésztés és Takarmányozástani Tanszéktől is, tehát egy átfogó területtel foglalkoztam. 1997-ben végeztem és maradtam az egyetemen tanítani.

Nőként mennyire volt nehéz elhelyezkedni ezen a területen?

MGY: Nagyon jó kérdés! (nevet) Zajác Zsuzsanna tanárnőnél sokan érdeklődtünk abban az időben, hogy lát-e valami jó lehetőséget, tud-e valamiben segíteni. Rám nézett és azt mondta: „Nő vagy? Akkor ne akarj elhelyezkedni, úgysem sikerül!” Így indított utamra.

Talán ezért, nem tudom, de először egy általános iskolában tanítottam németet. Ott azonban azt mondták, hogy sürgősen keresek valami mást, mert nekem ez messze nem kihívás. Így nagy örömmel és lelkesedéssel mentem vissza az első hívó szóra az állattenyésztési tanszékre PhD-zni. Jávör András mellett végeztem a munkámat, aki nekem nagy segítség és irányadó volt. Az utolsó év viszont küzdelmesen telt, mert a férjem elment dolgozni Budapestre, én pedig teherbe estem, úgyhogy valahol a szülés és a gyerekevelés közepette védtem meg a dolgozatomat.

Miért keresett munkát a fővárosban?

MB: Főleg pénzügyi okokból. Ekkor helyezkedtem el annál a cégnél, melynek ma már a leányvállalatát vezetem. A Lohmann Animal Health világszerte több mint 30 országban van jelen, 500 szakemberrel. A cég a takarmány-kiégészítői révén jelentős szereplője a magyar takarmányiparnak. Emellett az egyik legjelentősebb állategészségügyi termék szállítója vagyunk a régió baromfi iparának a baromfivaccináink révén. Ezáltal az állattenyésztésen belül a baromfi integrációkkal (nagyobb tojótelepek brojler-, kacsa-, liba-, és pulyka integrációkkal) állunk szoros kapcsolatban és ott komoly szakmai munkát is végzünk.

Önök hogyan vezették az út a Baromfi Termék Tanácshoz?

MGY: Ez egy elég göröngyös út volt. A PhD után gyakorlatilag óradóként ingáztam Budapest és Debrecen között. Ez hol működött, hol nem. De amikor a kislányom óvodásként azt kérdezte tőlem, hogy „anya megint elmész?”, akkor eldöntöttem, hogy ennek itt most véget kell vetni. A Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumban kaptam munkát, ami nagyon érdekes volt, mert éppen akkor készültünk az Európai Unió csatlakozására. De rájöttem, hogy ez nem az én világom, mert túlzottan kockások a keretek. Sokszor falba ütközött az ember és szétárta a karját, hogy nem tudok többet segíteni annak, akinek kellene. Aztán három évet töltöttünk Németországban a férjem révén, aki lehetőséget kapott, hogy ott

egy projektet vigyen. Én akkor nem dolgoztam, mert akkor született meg a második gyermekem. Szakmailag biztosan mindketőnknek előrelépést hozott volna, ha maradunk, de a gyerekeinket magyarként akartuk felnevelni, ezért úgy éreztük, hogy haza kell jönnünk. A Budapesti Gazdasági Főiskolán várt egy állás, de ezzel egy időben hívott fel a Baromfi Termék Tanács (BTT) akkori elnöke, Bárány László is, hogy dolgozzak náluk. Akkoriban a BTT egy olyan változáson ment át, amire azt mondtam, hogy igen, ebbe érdemes belevágni. Azt gondolom, hogy ez az a hely, amit nekem találtak ki. Hasonlóan jogszabályokkal is foglalkozom, mint annak idején a minisztériumban, de itt sokkal szorosabb a kapcsolatom a termeléssel; a „másik oldalon” vagyok: tehát innen jönnek a szakmai ötletek, és mi kérjük a minisztérium segítségét a megvalósításhoz. Nagyon nagy kihívás:

a problémák mindig változnak és folyamatosan újabb ötletekkel kell előállni.

Mennyire jó az egy családban, ha hasonló vagy ugyanazon a területen dolgozik a férj és a feleség?

MB: Mi mindig tudunk miről beszélgetni, csak a gyerekek nem szeretik, ha a csirkéket hozzuk szóba. Viszont nagyon jól ismerik például a foot pad dermatitis kifejezést. (nevet) Mindenesetre örülök annak, hogy kapnak egy kis betekintést arról, hogy hogyan készül az étel, amit nap mint nap fogyasztunk.

Hogyan tudják összeegyeztetni idejüket a férjével? Mindketen komoly feladatot látnak el, rengeteget utaznak és két gyereket nevelnek.

MB: A balkáni országok képviselőjét látom el a cégnél, így havonta kétszer-háromszor kell külföldre utaznom. Ez

egy családban kompromisszumok nélkül nem megy, a másik fél támogatása feltétlenül kell hozzá.

MGY: Igen, nehéz és nagy szervezést igényel. Évekig morogtam a férjemre, hogy nincs itthon, sokat utazik és még hétvégén is dolgozik. Most bizonyos dolgokat visszakapok tőle, mert én is ugyanezt csinálom. Én is elég gyakran megyek külföldre, innentől kezdve felváltva „egyedülálló” nőként és férfiként neveljük időnként a gyerekeinket. De azért törekszünk arra, hogy legalább a hétvégéket együtt töltsük.

Mi kell Ön szerint a sikerhez?

MB: Mi kell a sikerhez? Belső késztetés, kitartás és iránytartás.

Az ország egyik legkiemelkedőbb képzésében vehettünk részt

Ittzés István a Mezőgazdaság-, Élelmiszertudományi és Környezetgazdálkodási Kar, hallgatója volt, ahol a halászattal és a haltenyésztéssel foglalkozott egyetemi éve során. A tanulmányainak befejeztével dolgozott Százhalombattán, Milánó közelében és Brazíliában, ahol jelenleg is tartózkodik.

■ PÁLÓCZI ALEXANDRA

Hogyan emlékszik vissza az egyetemi éveire, milyen volt a Debreceni Egyetem hallgatójának lenni?

Nagyon jó emlékek kötnek a Debreceni Egyetemhez. Aki egyetemre jár, tudja milyen az igazi egyetemista életérzés, ezt én is átélhettem itt. Sokat kellett tanulni – gondolom ez, azóta sem változott – de nagyon jó volt a társaság. Még ma is sokan tartjuk a kapcsolatot a csoportból, de az egész évfolyamról is. Rendszeresen vannak évfolyam-találkozók, de a szervezett programokon kívül is többször összefutunk.

Az egyetemi éve alatt mennyire építette tudatosan a jövőjét, határozott elképzelései voltak?

Az egyetem alatt már pontosan tudtam, hogy mivel szeretnék foglalkozni. Gyermekkorom óta érdekelnek a halak, emiatt is választottam olyan középiskolát, ahol a mezőgazdasággal még jobban megismerkedhettem, majd emiatt választottam az agrártudományt itt Debrecenben. Később elvégeztem a Halászati Szakmérnök képzést is, szintén Debrecenben.

Mennyiben segítette a pályájának alakulását az itt eltöltött évek?

Amikor idejártam, Debrecen volt a halászati szakképzés és mérnök-képzés központja. Pócsi László volt ennek a vezetője és sokat tett a képzés színvonalának megőrzéséért, ez tette lehetővé, hogy az ország

egyik legkiemelkedőbb képzésében vehettünk részt. Juhász László tanár úrral egy hortobágyi mocsaras víznek a hőterképezését csináltunk, ebből írtam a TDK dolgozatomat és később a diplomamunkámat is. Ez inkább biometria, biológiai munka volt. Harmadévesként lehetőségem volt Hajdúszoboszlóra menni egy halgazdaságba gyakorlatra. Ott megismertem a haltenyésztés gyakorlati részét is, nem csak a biológiáját. Tehát elmondhatom, hogy nagy hatással volt a későbbi pályámra az, hogy a Debreceni Egyetemen tanultam.

Hogyan alakult a pályája az egyetem után?

Százhalombattán az akkori híres halszaporító gazdaságban, a TEHAG-ban kezdtem el dolgozni. Itt töltöttem két évet. Már ismerős volt számomra a környezet, mivel százhalombattai vagyok és amikor lehetőségem volt, az egyetem előtt és alatt is, gyakran bejártam. Ezután Milánó közelében kezdtem el dolgozni egy angolnatenyésztő telepen, s ezt kellett átállítani toktenyésztő teleppé. Különböző technológiákat kellett ehhez alkalmazni, alapszaporítani, nevelni, hizlalni. Öt évet töltöttem ezen a telepen, majd visszatértem Százhalombattára, a TEHAG-hoz, de fél év múlva lehetőséget kaptam arra, hogy Brazíliában dolgozzak. Amellett, hogy Dél-Brazília egyik egyetemén haltenyésztő technológiát oktattam, fel kellett építeni egy ivadéknevelő gazdaságot is.

A magyar halgazdaságot összehasonlítva a külföldi tapasztalatokkal, milyen hasonlóságok vagy különbségek vannak?

Magyarország mindig is nagyon fejlett volt a halgazdálkodásban és a haltenyésztés terén. Ez most is így van, különösen a kutatás, technológia, innováció terén. Termelés tekintetében sajnos nem tudjuk összehasonlítani magunkat a nagyobb országokkal, de összességében erős a pozíciónk a világban.

A gödöllői Szent István Egyetem Halgazdálkodási Tanszékének munkatársa. Hogy jött ez a lehetőség?

Már harmadik éve dolgozom a tanszéken, Urbányi Béla tanszékvezető keresett meg ezzel a lehetőséggel és örömmel vállaltam a munkát. Fő tevékenységem főleg a nemzetközi kapcsolatok terén határozható meg, többek között projekttervezésben segítek, mint például intenzív rendszerek tervezésébe és az ezekben folyó kísérletekbe.

Hogy látja, mennyivel könnyebb vagy nehezebb ma egyetemistának lenni?

Ebbe sajnos nem igazán látok bele, ha újra egyetemista lehetnék, könnyebb lenne válaszolnom. Sok minden változott, mióta én diplomáztam. Bizonyos szempontból könnyebb lehet, mert egyre fejlettebb és modernebb a technológia – ha az én szakmám nézzük – ugyanakkor ennek hátrányai is lehetnek.

Az Ön szakterülete iránti érdeklődés milyen irányba változott az elmúlt évek során?

Úgy veszem észre, hogy az érdeklődés egyre csak növekszik, szerte a világban, hiszen egyre nagyobb jelentősége van a haltenyésztésnek. Ezt a politikusok és a gazdasági szakemberek is sokszor kiemelik, ennek hatása észrevehető a hallgatók érdeklődésén is. Az utóbbi időben nőtt a haltenyésztés iránti érdeklődés, ennek nagyon örülök, mert fontos, hogy legyen utánpótlás.

A gazdaság és a társadalom számára miért fontos, hogy egy országnak jól működő halgazdasága legyen?

Valószínűleg nem mindenki tudja pontosan, hogy milyen előnyökkel jár a halfogyasztás. Hallhatjuk sokféle irányból, hogy fontos, de talán nem is tudjuk mennyire. Nem régen volt egy orvosi konferencia, ahol olyan információkat osztottak meg, hogy a várandós nők esetén kiemelten döntő szerepet játszhat a magzat fejlődésében az, ha a kismama sok halat fogyaszt. Azt valószínű már többen hallották, hogy Magyarország lakossága nagyon kevés halat eszik a többi országhoz képest. Ha megdupláznánk a jelenleg itthon elfogyasztott mennyiséget, akkor is egy képzeletbeli rangsor alján kullognánk. Ilyen téren van még hova fejlődünk, hiszen mindez a közegészség szempontjából fontos. Továbbá kiemelném, hogy viszonylag olcsón és környezetbarát módon lehet termelni a halat. A hal nevelési- és tenyésztési technológiák, környezetbarátok. Ami jelenleg nagy probléma, hogy a Duna és a tengerek halállománya folyamatosan nagymértékben csökken. Vannak kezdeményezések a helyzet javítására, de még nagyobb erőfeszítésekre lenne szükség, hiszen a gazdaság része a halgazdálkodás, és ahogyan más piacok esetében, itt is fontos, hogy élénk maradjon a piac.

Ön szerint összességében miért érte meg a Debreceni Egyetemet választania?

Számomra azért érte meg mindenképp, mert itt volt a halas képzésnek a központja, és ahogy hallom ez azóta sem változott és továbbra is nagyon magas szinten folyik a képzés. Ha jól tudom, több doktorandusza is van a tanszéknek.

A mostani hallgatóknak milyen jó tanácsot adna az egyetemi és pályakezdő éveikre?

A legfontosabb, hogy minél több tudással és gyakorlati tapasztalattal rendelkezik valaki, annál könnyebben fog boldogulni később. Emellett a nyelvtanulást emelném ki, amiben a tapasztalataim alapján eléggé le vagyunk maradva, pedig csak úgy boldogulhatunk a világban, de akár országban belül is, ha minimum egy, de jobb esetben több idegen nyelvet beszélünk. A harmadik pedig, hogy ha csinálunk valamit, akkor azt a lehető legjobban csináljuk, ne elégedjünk meg félmunkával és ne hagyjuk, hogy a hanyagság eluralkodjon rajtuk, hiszen úgy lehet kiemelkedni a munkaerőpiacon, ha valamilyen szakterület igazi szakértői vagyunk.

„...kicsit még mindig egyetemista vagyok”

Egy csütörtöki reggelen érkeztem meg a Lovarda Egyetemi Kulturális és Konferencia Központba. Érdekes volt napfényben látni azt a helyet, ahol minden szerda este az ország legnagyobb egyetemi bulijai zajlanak. Az előző éjszaka nyomai már eltűntek, a munka viszont tovább folyik, hiszen az év minden napján a Lovarda ad otthont a Debreceni Campus Nonprofit Közhasznú Kft.-nek, ami meghatározó szerepet vállal a város életében. Miklósvölgyi Péterrel, a cég ügyvezető igazgatójával beszélgettem többek között a kezdetekről, a mindennapi munkáról és arról, milyen az, amikor valaki a diplomán túl is egy kicsit egyetemista marad.

■ BARÁTH ANIKÓ

A Campus Kft. a debreceni egyetemisták szórakoztatását biztosítja már évek óta. Pontosán hogyan zajlott le a cégalapítás folyamata?

1994-ben elsős művelődési és felnőttképzési menedzser szakosként (a szak neve ma már andragógia – a szerk.) léptem be a Pont irodába, akkor kezdtem el a rendezvények világával ismerkedni. Az irodában albérlet, tanár és diákmunka közvetítéssel foglalkoztam, emellett az egyetemi rendezvények szervezését is mi láttuk el. 1998 előtt az egyetemeken Universitas egyesülés formájában társultak, ehhez híven állt össze egy csapat, ami részben az akkori hallgatói önkormányzatból, részben a Pont irodából épült fel. Azonnal meg is pályáztuk az Egyetemisták és Főiskolások Országos Turisztikai Találkozójának

(EFOT) rendezési jogát, de ezt csak egy évvel később sikerült elnyernünk. Nagy fordulatot hoztunk a rendezvény életében, hiszen akkoriban nem számított sikeresnek, így '99-ben is mi szerveztük meg. Ebben az évben indult a „Lovarda project”, ami szintén ennek a csapatnak az ötlete volt. Én csak később, az ötlet megvalósítási folyamatok csatlakoztam. A Lovarda volt az, ami céggé alakította a társaságot. Vendéglátási, kulturális, rendezvény- és konferencia szervezési feladatokat is el kellett látnunk már a megnyitáskor is. Kezdetben a Hajdúsági Hallgatókért Egyesület tulajdonában volt, a 2000-es évek közepén szerzett az egyetem 50%-os tulajdonrészét. Ekkor kezdtünk arra törekedni, hogy az egyetemmel minél inkább együttműködve a hallgatói szolgáltatásokat egy cégbe tömörítsük.

Hogyan emlékszik vissza, milyen volt az egyetemista élet a Campus Kft. előtt?

Az igény hívta életre és tartja életben azóta is a céget. Amikor a 2000-es évek közepén/végén robbanásszerűen megnőtt a hallgatók száma, akkor már nem volt elég az akkori kapacitás sem vendéglátás, sem szórakoztatás terén. A Lovarda megnyitáskor, a belvárosban csak egy hely volt nyitva este 10-ig.

Mit tapasztalna egy mostani egyetemista, ha visszaküldenék azokba az időkbe?

Akkor nagyon unatkozna. A mai viszonyokhoz képest rendkívül igénytelenül, színvonal nélkül működtek ezek a helyek.

Az egyetemen tartott már előadást, szerepelt a BTK egyik imázsfilmjében, illetve itt van ez az interjú, amit alumnus-ként ad. Hogyan éli meg ezt a fajta kapcsolatot az egyetemmel?

Mivel az én életemben nem volt drasztikus változás, sem gyökeres elválás az egyetemtől, így furcsának érzem, amikor „visszahív-nak”. Mindig úgy érzem, hogy nem szakadtam el az egyetemtől, hiszen azon kívül máshol nem dolgoztam. Fiatalok közt mozgok, nekik szolgáltatunk, ezért sokszor azt érzem, még mindig kicsit egyetemista vagyok. Az életem színtere az egyetem, így az életem is. Nekem természetes, hogy megpróbálom jól csinálni, amit csinálok és kamatoztatni, amit ott tanultam. Büszke vagyok arra, hogy tősgyökeres debreceni vagyok és az egyetemre is, hiszen struktúrájában is egyedülálló, a vendégeink mindig rácsodálkoznak az épületekre, szolgáltatásokra. Határozottan állíthatom, hogy továbbra is jó irányba halad az.

Különböző egyetemi klubokat, éttermeket és menzákat is üzemeltetnek, így hatalmas a felelősség. Melyek a leggyakoribb akadályok, amikkel szembe kell néznie?

Nem túl gyakori, de az emberi tényezőt emelném ki. A szolgáltatói szektorban elkerülhetetlen a személyes kontaktus. 160 kollégánk van és több száz diák dolgozik a cégben alkalmasszerűen és bár nagyrészt más jellegű feladatokat látnak el, sajnos néha elkerülhetetlen a konfrontáció. Mindig azt mondom, hogy minden kolléga a cégnek az arca és azt képviseli. Az emberek természetesnek veszik, ha valami jó, épp ezért tűnik ki, amikor néha előfordul valamilyen probléma. A csapatmunka amúgy talán a legmeghatározóbb alapelem nálunk.

Az állandó kötelezettségek mellett mi ösztönzi új feladatokra?

Ha úgy látjuk, hogy valaminek van értelme, akkor nem tudunk nem megszervezni. A szerintünk életképes és érdekes dolgokra mindig kihívásként tekintünk. A cégnél 10-12 véleményformáló

ember van, akikkel a rendezvények és az új stratégiák kapcsán mindig összeülünk. Van arra példa, hogy elsikkadnak az ötletek, mert végül a csapat úgy ítéli meg, hogy ne erőltessük.

Van ideje a kikapcsolódásra is?

Az embernek arra mindig van ideje, amire nagyon akarja. Igyekszem a családommal sok időt tölteni, akikkel teljesen átlagos dolgokat csinálunk, elmegyünk fagyizni, biciklizünk, pizzázunk vagy épp a nagyszülőkhöz látogatunk. A sport csak a reggeli órákba fér bele. Az úszást mostanában hanyagolom, inkább teniszezem, valamint focizom, már amikor összejön a csapat.

Egy hat éves ikerpár boldog apukája. Milyen értékek átadását tartja a legfontosabbnak?

Csak azt szeretném, hogy normális, boldog emberek legyenek, feleségemmel együtt próbálunk egy normát mutatni nekik és az már a kicsik feladata lesz, hogy eldöntsék, mennyit fogadnak majd el belőle. Szerintem az a szülő, aki kényszeresen irányítani akarja a gyermeke életét, csak az ellenkezőjét éri el.

Az Artisjus-díj a kortárs magyar zeneművészeti tevékenységet hét kategóriában ismeri el. Ebből az év könnyűzenei produkciója díjat nemrégén a Campus Fesztivál kapta. Hogyan fogadták a hírt?

Nekem mindig meggyőződés volt, hogy ez egy jó rendezvény, de jó érzés, ha ezt mások is elismerik. Zenei berkekben mindenki szereti a Campust, mert városi fesztiválként itt még megvan az emberközelség. Professzioná-

lis, ugyanakkor mégis lehet közös nevezőt találni a szervezőkkel és közönséggel egyaránt. Mi is így gondoljuk, hiszen ez a célunk is. Nem tudunk és nem is akarunk napi több tízezer jegyárakkal versenyezni. Debrecen egy kulturális központ, s azt a kapott lehetőséget akarjuk újra és újra megragadni, hogy a fesztiválkörforgásba befektető cégeknek jó alternatívát nyújtsunk, hiszen mindig sokan vannak a fesztiválon, szeretik és meg is fizethető. Törekszünk arra, hogy mindig legyen egy-két olyan külföldi fellépő is, hogy oldja a magyar zenekarok egyhangúságát. Most nyáron a The Asteroids Galaxy és Dj. Antoine is fellépnek. Idén 25 éves a Tankcsapda, úgy-hogy az a koncert is kiemelt buli lesz.

A munkája szorosan összefügg az egyetemmel. Ezt a jövőt képzelte el magának?

Nem. Általában tudatos embernek tartanak, én mégsem érzem magam mindig annak, sokszor ösztönösen cselekszem. Nyilván, ha már kiterveltem valamit, akkor azt próbálom a racionalitás talaján véghezvinni. Szeretem ezt csinálni.

A teljesítményért kapott megbecsülés felülmúlhatatlan

Kalmár József, a TEVA Gyógyszergyár Zrt. kutatómérnöke 2009-ben végzett a Debreceni Egyetem Természettudományi és Technológiai Karán vegyészként. Fialat tehetség, aki fontosnak tartja, hogy az utána következő debreceni egyetemista generációt is inspirálja, tapasztalataival, tanácsaival segítse azokat, akiket szintén vonz a kutatói pálya. Ezért vállalta el, hogy a 2013-as Ti Jöttök Program mentoraként Debrecenben elmondja történetét a tudományos pálya iránt érdeklődő középiskolásoknak. Kalmár György idén márciusban kitüntetéses doktoravatáson kapta meg doktori oklevelét, valamint Dr. Klinghammer István úr átadta részére a köztársasági gyűrűt.

■ KOVÁCS DOROTTYA

Ha jól tudom, egyetemi tanulmányai után rögtön a TEVA-nál helyezkedett el kutatómérnökként. Most pedig sikeres kutatóként van az egyetemen számon tartva, és nemrégiben a TiJöttök programsorozat egyik mentora lett. A pályakezdő Alumni-olvasókat valószínűleg az érdekli a leginkább, hogy hogyan lehet egyetem után azonnal ilyen jó munkát kapni? Önnek hogy sikerült ez?

Véleményem szerint a hallgatóknak tudatosítaniuk kell magukban azt, hogy az egyetemi évek alatt egy szakmát kell elsajátítaniuk, azaz olyan lexikális és készségbeli tudásra kell szert tenniük, amellyel az egyetem elvégzése után a társadalom számára hasznos munkát tudnak végezni. A tanulmányaikat jól folytató diákoknak sokkal könnyebb később az általuk áhított munkahelyre bekerülni. A munkahely-keresés kérdéséhez természetesen hozzátartozik az is, hogy egy megalapozott háttértudással rendelkező friss diplomásnak is be kell tudni illeszkednie egy, a számára új munkahelyi közösségbe. Ezért a felvételi eljárás előtt és alatt sem szabad félni

párbeszédet kezdeményezni leendő munkahelyünkkel. Fontosnak tartom, hogy egy ifjú szakember nyitott és rugalmas legyen. Mindig is úgy éreztem, hogy ha a szóban forgó cég illetékesei látják, hogy megfelelő szakmai tudással, más dolgozókkal együttműködő és a közösségért kompromisszumokra képes munkavállalók kívánunk lenni, akkor biztosak lehetünk abban, hogy megkapjuk a kizemelt állást.

Mennyire érezte magát érettnak, felkészültnak a feladataihoz a TEVA-nál, amikor először odakerült?

Az egyetem elvégzése után mindenkinek van egy bizonyos mértékű egészséges önbizalma. Ez velem sem volt másképpen. Mindemellett tudatosan, kellő szakmai alázattal néztem szembe az új kihívásokkal. Megfigyeltem, hogy új munkahelyemen mik a szokások, a feladatok hogyan oszlanak el a munkatársak között, ki miért felelős. Emellett természetesen rengeteg új tudományos és szakmai ismeret kellett elsajátítanom, mert a fejlesztési témák, amelyeken elkezdtem dolgozni a TEVA-nál gyökeresen eltérnek az egyetemi

kutatási területeimtől. Szűk másfél év elteltével úgy érzem, hogy hasznos részévé tudtam válni a fejlesztőcsapatnak.

Már az egyetemen is kutatással foglalkozott, tehát nem teljesen új útra lépett. Mennyiben más egy vállalati kutató és egy egyetemi kutató munkája?

Egyetemi kutatóként mindig élveztem a munkát a Szervetlen és Analitikai Kémiai Tanszéken működő gyorsreakció-kinetika kutatócsoportunkban. Korszerű és izgalmas problémákat vizsgáltunk modern eszközökkel. A kérdéses reakciórendszereket magunk választottuk, és a kísérletekre szánt időkeret is korlátlan volt, kivéve, ha szorított egy-egy szakdolgozat leadásának határideje. A megfelelően megalapozott új tudományos eredményeket nemzetközi folyóiratokban publikáltuk. Ki merem jelteni, hogy ez a munkastílus mellett, hogy kimerítő, meglehetősen szórakoztató volt. Ezzel szemben egy nemzetközi nagyvállalat részeként a TEVA Gyógyszergyárban teljesen mások a céljaink és az elvárásaink, magunkkal szemben is. Kutatási projektjeink egyértelműen meghatározottak, az elérendő célok, sárokszámok is. Amellett, hogy új tudományos eredményeket kell létrehozunk, fejlesztési projektjeink egyik fő szempontja a gazdaságosság. Elengedhetetlen emellett a határidők betartása. Kulcsfontosságú, hogy kollégáinkkal, akár nemzetközi szinten is, zökkenőmentesen együtt tudjunk működni. Mindezek mellett úgy érzem, hogy az elérendő fejlesztési célok erősen motiválnak abban, hogy minél több tudományosan megalapozott innovatív ötlettel járuljak hozzá munkaközösségünk sikeréhez. A siker esetén kapott megbecsülés pedig felülmúlhatatlan.

Hogyan néz ki egy kutatómérnök napja a TEVA-nál?

Összefoglalva elmondható, hogy a kutatómérnök feladata a kapott fejlesztési témában történő előrehaladás biztosítása és nyomon követése, akkor is, hogyha azt a vállalat egy másik részegységével együttműködve kell megoldani.

A számítógéphez kapcsolódó munkafolyamatokat, azaz mérési adatok kiértékelését, jegyzőkönyvek és riportok írását irodában végzzük. Laboratóriumi kísérletek szintjén általában több kutatási téma fut egyszerre, ezért fontos előre megtervezni, hogy pontosan mikor mivel akarunk foglalkozni. A vegyszerek előkészítését és a rutinműveleteket laboratóriumi asszisztens munkatársak végzik, az ő irányításuk is feladatunk. Újszerű kísérleti módszereket saját kezűleg dolgozunk ki.

A nem a szakterületén tevékenykedő olvasók számára el tudja mondani, hogy most épp min dolgozik?

Enzimekről már mindenki hallott. Ezeknek az élő szervezetek működésében részt vevő fehérjemolekuláknak a speciális feladata egy-egy adott kémiai reakció lejátszódásának elősegítése. Kevésbé köztudott, hogy néhány enzim ipari célra is felhasználható. Enzi-

mek alkalmazásával egyes esetekben lehetőség nyílik arra, hogy kémiai reakciókat alacsonyabb hőmérsékleten, kevesebb vegyszer felhasználásával hajtsunk végre. Azaz, enzim alapú, más néven biokatalitikus technológiák fejlesztésével környezetkímélőbb és olcsóbban gyárthatunk meghatározó vegyipari termékeket, akár gyógyszeralapanyagokat. A fejlesztőcsapat, amelynek tagja vagyok, biokatalízis alapú gyógyszeralapanyag-gyártási technológiák kidolgozásában vesz részt. Feladatunk a megfelelő enzimek kiválasztása, esetleges gyártása és a reakcióutak optimalizálása.

Jól tudjuk, hogy az Oklahomai Egyetemen is kutatott egy évig?

Az Oklahomai Egyetemen (University of Oklahoma) 13 hónapot töltöttem a 2010-2011-es tanévben, doktorandusz hallgatóként. A lehetőséget annak köszönhetem, hogy egyetemi kutatócsoportunk vezetője jó kapcsolatot ápol egy oklahomai professzorral, aki éppen új munkatársat keresett. Két eltérő kutatási projektben is sikereket értünk el, eredményeinket neves folyóiratokban publikáltuk. Hálás vagyok azért, hogy az Egyesült Államokban tölthettem egy évet. Szakmailag is gyümölcsöző volt és a világnézetemet is kedvezően befolyásolta. Hozzá kell tennem, hogy az egy év letelte után még a kedvezőbb életszínvonal ellenére sem volt kérdés számomra, hogy

hazatérjek szerettemhez és itthon keresek állandó munkahelyet.

Nemrég felkérték, hogy vegyen részt a TiJöttök programban, és tartson egy előadást a turné debreceni nyitórendezvényén. Milyen érzésekkel és célokkal fogadta el a felkérést?

A felkérésnek örültem. A program céljával én is egyetértek, fontosnak tartom, hogy a továbbtanulás és pályaválasztás előtt álló középiskolások megismerhessék

a műszaki és a tudományos életpályák kínálta lehetőségeket. Mint azt a rendezvényen is elmondtam, én ilyen idős korban örömdem volt, ha egy fiatal pályakezdő megosztja velem az élményeit és hitelesen beszámol a lehetőségeiről. Erősen indokolt hiánypótlásnak érzem a programot. Nemcsak az egyes kutatóhelyek és gyakrak fennmaradása, hanem a nemzetgazdaság megerősítése érdekében is elengedhetetlen, hogy minél több tehetséges fiatal válasszon műszaki, tudományos életpályát.

Ha az ember már fiatalon sok mindent elér, akkor nehéz a jövőre nagy ambíciókkal tekinteni. Vagy nem így van?

Nem érzem úgy, hogy mindenem megvan, de nem is vágyom elérhetetlen dolgokra. Szakmai sikerességemet nem vagyok hivatott megítélni, de az természetes, hogy vannak ambícióim. Örülök, hogy a Debreceni Egyetem Kémiai Doktori Iskolájának hallgatója lehettem, és hálás vagyok témavezetőmnek, Dr. Lente Gábornak, hogy legjobb tudása szerint mentorált. Szerencsésnek érzem magam, mert szeretem a munkahelyemet, és emellett boldog családi életet élek.

Pallagon a Mezőgazdasági Technikumban tanult Erdi Pál, majd 1976-ban az akkori Debreceni Agrártudományi Egyetemen szerzett diplomát állattenyésztési szakiránnyal, mint általános agrármérnök. Az egykori vidéki fiú életét, pályaválasztását meghatározta a föld, a természet szeretete, amit otthonról hozott, további életét pedig döntően befolyásolták a nagyvárosban töltött diákévek.

■ BÉRES ZSUZSA

A Pallagra való felvételizés előtt még hezitáltam, hogy fizikus, matematikus szakot válasszak, mivel elég jó voltam ezekből a tárgyakból is, de falusi gyerekként a természet szeretetét hordoztam magamban. Növények, állatok vettek körül, még a fészekből kiesett galambfiókat is felneveltem, így szerintem az állattenyésztői véna már akkor bennem lappangott. Így Pallag után egyenes út vezetett – egy év katonáskodás után – az Agrártudományi Egyetemre, hiszen a mezőgazdaság, ezen belül is az állattenyésztés mindig is vonzott.

Falusi gyerekként hogyan élte meg azt a környezetváltozást, amit egy ilyen nagyváros, mint Debrecen jelentett?

Nekem akkor ez maga volt a csoda. Pallag ugyan nagyon kicsi településrész Debrecennek és abban az időben kollégistaként szigorú szabályok szerint éltünk – szilencium volt minden délután, a városba csak engedéllyel lehetett bejárni –, ezért amikor bejutottam a belvárosba, szinte kinyílt számomra a világ. Felfedeztem a mozikat,

a színházat, a zenei könyvtárat, mondhatni habzsolva ismerkedtem a különböző művészetekkel. Érdekelt a festészet, a zene, a néptánc, az építészet, a sport, lovagoltam, atletizáltam, mindent csináltam, mert sok dologgal kapcsolatban éreztem úgy, hogy ebből nem szabad kimaradni. De azért az Arany Bikában 17 évesen csak kikértük a konyakot a pincértől. Mert ezt is ki kellett próbálni. Én Tetétlen születtem, ott voltam iskolás, de mivel jó tanuló voltam, eljutottam különböző úttörőtáborokba, ezen kívül azonban nem nagyon láttam túl a falunk határán. Ezek után csodálkoztam rá Debrecenben még arra is, hogy ennyi ember élhet egy településen, létezik tömegközlekedés, és persze sok minden más szokatlan újdonság volt számomra. Minden új információt, élményt magamba szívtam, mindenbe belekóstoltam, és lehet, hogy ide vezethető vissza, hogy mind a mai napig nem tudtam semmiben kiemelkedőt nyújtani, de nem bánom, mert a sok élmény kárpótol azért, hogy „elapróztam” magam.

Milyen volt debreceni diáknak lenni?

Az én időmben fantasztikus kulturális és sportélete volt a középiskolás és az egyetemi ifúságnak. Pallagon a főépület előtti nagy parkban volt focipálya, kézilabdapálya, kosár-, és röplabdapálya is, ahol minden évben megrendezték a debreceni középiskolások sporttalálkozóját. Egyetemistaként pedig ugyanez folytatódott magasabb szinten, hiszen az agráron abban az időben focicsapat, kézilabdacsapat, néptáncgyűttes, színjátszó-kör, de még énekkar is működött. Gyakorlatilag a fiatalság zöme folytatott valamilyen sport- vagy kulturális tevékenységet. Persze más egyetemen-főiskolán is zajlott az élet, de mi legjobban – nem véletlenül – a Tanítóképzővel közösen szervezett programokat szerettük. Korábban már Pallagon is belekóstoltam a néptáncba, majd hallgatóként folytattam az Agrártudományi Egyetem Hortobágyi Néptáncgyűttesének tagjaként. Aztán – biztosan egy szép női szempár vonzására – a Debreceni Népi Együttesben kötöttem ki, ahol kiteljesedett számomra ez a műfaj és hatalmas élményeket szerezhettem a táncnak köszönhetően. Rengeteg előadásunk volt itthon és külföldön egyaránt. Összességében én akkor úgy éreztem, mintha a Paradicsomba kerültem volna Debrecenben.

Ez lehetett az oka, hogy végleg debreceni polgár maradt?

Végül az egyetemet levelező hallgatóként fejeztem be, három év nappali után Kabára mentem, ahol két évig dolgoztam a helyi termelőszövetkezetben, aztán Hajdúdorogra kerültem, ott 5 évig éltem, és ezután tértem vissza Debrecenbe. Azóta itt élek a családdal, és itt van a vállalkozásunk központja is.

Ezek szerint nem lett pályaelhagyó?

Egyrészt nem is értettem máshoz, másrészt nagyon szerettem az állattenyésztést, viccesen úgy szoktam fogalmazni, hogy végig „disznólkodtam” az egész életemet. 40 évvel ezelőtt kezdtem sertés-nyésztéssel foglalkozni és a mai napig ezen a területen dolgozom.

Megmaradt-e a tánc, a művészetek, a sport iránti szeretet?

Táncoltam a Debreceni Népi Együttesben és a Bocskai Táncgyűttesben is, majd kisebb kitérők után 1981-ben újra tagja lettem a Hortobágyi Néptáncgyűttesnek. Szerencsém volt, mert akkor éppen egy olyan korosztály gyűlt össze, akik nagyon szerették ezt a műfajt, de ők kezdők voltak, nekem pedig már volt kellő rutinom, így az együttes akkori vezetője, Nagy László is szerette, hogy viszszerakültem a csoportba. Végül 36 éves koromban zárult le életem aktív táncos korszaka, de megmaradt a kapcsolat mindhárom néptáncgyűtessel, hiszen egy-egy jubileumi műsoron, amikor felkérlik az „öregeket” hogy aki még tud kettőt-hármat lépni, az jöj-jön. És én örömmel megyek.

Tavaly ünnepelte fennállásának 60. évfordulóját a Hortobágyi Táncgyűttes. Jól gondolom, hogy ez a jubileum sem maradhatott ki?

Ha sarkítva fogalmaznék, azt mondanám, hogy nélkülem meg sem rendezik, de az igazság az, hogy minden néptáncgyűttes repertoárjában vannak emblemikus számok, amelyek nem hiányozhatnak egy-egy jubileumi programból. Ilyen Béres András Hortobágyi pásztortáncok című koreográfiája, amit a fiatalok már nemigen ismernek, és ha már ott voltunk, akkor még egy mezősegít is eljártunk, illetve a lányok a szintén Béres koreográfiát, a Kerecsi lánytáncot adták elő. Nagy siker volt, persze lehet, hogy csak a korunknak szólt, nem a tánc tudásunknak, de hangosabbnak hallottuk a tapsot, mint a mai korosztály táncai után. Természetesen az idő múlásával az ember egyre kevesebbnek érzi a rendelkezésre álló szabadidőt. Én viszonylag későn alapítottam családot, gyermekeim kamaszkorúak, emellett a vállalkozás is sok időt felemész, a kertés ház, a gyümölcsös, a metszés, a permetezés mind-mind rám marad, és szerintem az egész família úgy gondolja, hogy én, mint agráros, még a fűvet is jobban tudom nyírni, így nem nagyon van időm azon gondolkodni, hogy mit is kezdjek az életemmel.

Minden pályán megállja a helyét

Egy tartalmas egyetemi életút, melynek a vége még korántsem jött el. Gazdasági agrármérnökként végzett, majd a Böszörményi úti campustól nem tudott elszakadni, jelenleg is az egyetem hallgatója sportszervező és turizmus- vendéglátás szakon. Az egyetem kezdeti éveiről, közéleti tevékenységről, munkájáról, vállalkozásokról és persze az elmaradhatatlan sportkarrieréről- játékvezetői asszisztensi életről beszélgettünk Berettyán Péterrel.

■ SZABÓ BARBARA

Honnan jött a sport szeretete és mellé az egyetemen miért pont a gazdasági agrármérnök szakot választotta?

16 éves koromig aktívan fociztam Debrecenben a DVSC utánpótlás csapatában. A gimnáziumi évek alatt Olaszországban tanultam egy tanulmányi ösztöndíjnak köszönhetően. Miután hazajöttem több probléma is adódott, ami miatt nem folytathattam a focit tovább. Három hónappal később találkoztam Szilágyi Sándorral, aki korábban Puhl Sándorral is többször járt külföldön és ő kérdezte meg, hogy lenne-e kedvem játékvezetéssel foglalkozni. 16 évesen végül levizsgáztam és elkezdtem meccseket vezetni. Számomra nem volt kérdés a továbbtanulás választásánál a Debreceni Egyetem, hiszen debreceni vagyok. Az akkori AVK-ra jelentkeztem, érettségi után gazdasági agrármérnökként tanultam tovább. Szerettem volna gazdasági ismeretek tanulni, de emellett egy komplexebb képzésre vágytam, ahol a gazdasági ismeretek mellett más is tanulhatok, nagyon hasznos dolgokat kaptam a karon. Nem bántam, hogy ezt választottam. Egyetemre már NB2-es játékvezetőként kerültem, 2003-tól 2007-ig NB2-ben vezettem meccseket a tanulmányaim alatt. 2007-ig játékvezető voltam, majd 2007 őszétől kerültem asszisztensi keretbe.

Milyen emlékekkel zárta az agrármérnök szakon tanulmányait, hogy emlékszik vissza azokra az időkre?

Úgy gondolom, hogy nagyon sokat kaptam ettől a szaktól és az oktatóktól. Itt nemcsak elsősorban a tankönyvi ismeretekre, hanem az előadásokon elhangzó plusz információkra is gondolok. Külön emlékeztetések és fontosak voltak számomra Nábrádi András, Bács Zoltán, Felföldi János, Dajnoki Kriszta előadásai és azon intelmek, úgynevezett üzleti praktikáik, életből vett példák, amelyeket az óráikon megosztottak. Emellett aktívan kivettem részem a Hallgatói Önkormányzat munkáiból, nagyon sokat tanultam ekkoriban a rendezvényszervezésről, emellett a Red Bull Brand Managere is voltam, ami szintén nagyon sok szervezéssel járt, sok ekkoriban szerzett tapasztalatomat tudtam hasznosítani és kamatoztatni. Ezen évek tapasztalatait be tudtam építeni a jelenlegi vállalkozásaimba.

Rengeteg mindennel foglalkozott az egyetem alatt, hogyan jutott ideje a tanulmányokra, közéletre és a játékvezetésre?

Én szerintem mindenkinek arra van ideje, amire szeretné, hogy ideje legyen. Amellett, hogy játékvezető voltam minden héten négyszer-ötször edzettem. Mellette az egyetemi labdarúgó bajnokságokban, főként a Buzánszky bajnokságban fociztam, sőt sokszor nyertünk agrárbajnokságot is. Az egyetemi évek alatt úgy gondolkodtam, hogy egy egyetemistának nagyon sok ideje van, persze a bulikra is, viszont ha egyéb más dologgal is elkezd foglalkozni,

akkor egy kicsit előnybe lesz azokkal szemben, akik az egyetemnek csak a bulizós részével barátkoznak.

Mivel foglalkozik jelenleg, hogyan telnek a napjai?

Jelenleg az első évfolyammal sportszervező szakon vagyok végzős hallgató, emellett több vállalkozásom is van, egyik kedves barátommal, Berecz Attilával egy vendéglátó ipari egységet üzemeltetünk, ezen kívül papír- és vegyiáruval foglalkozó cégünk van, amellyel őt megyében látjuk el az OTP fiókjait.

Ettől az évtől egy európai nagyvállalatnak szállítunk be egykapus rendszeren keresztül mindent. Ezek a vállalatok operátorokat és mérnököket adnak olyan különböző gyárakba, mint az Audi, Mercedes, Suzuki, Fiat, Peugeot, Citroen, Bosch vagy IBM. Ez a vállalkozás jelenti jelenleg a legnagyobb kihívást, hiszen ezt országosan ellátni nagy feladat. 2013-tól immár FIFA-kerettagként tevékenykedem, mint asszisztens, mérkőzésekre járok. 2007 őszén már közreműködtem a Portugália - Anglia U21-es play-off találkozón, első nemzetközi mérkőzésnek hatalmas élmény volt. Azóta az NB I-es és a nemzetközi mérkőzéseken kamatoztatom a tudásomat. A feladataim mellett még aktívan részt veszek a világon egyedülálló egyetemi szintű labdarúgó játékvezető képzésben is, melyet a Debreceni Egyetem a 2013/14-es tanév tavaszi félévében indított. A szak több éves előkészítő munka után a Debreceni Egyetem Sportgazdasági és -menedzsment Tanszéke, a Magyar Labdarúgó Szövetség Játékvezetői Bizottságának és a Debreceni Egyetem Sportirodájának közreműködésével jött létre a képzés. Örülök annak, hogy ilyen sokan vállalkoztak már az idei évben is a képzésre, sok fiatal szeretne játékvezető lenni.

Hogyan van ideje egyszerre a tanulmányokra, vállalkozásra, sportéletre, játékvezetésre és persze a családra?

Úgy gondolom, hogy jó időbeosztással és jó kollegákkal, természetesen mindezek felett nyugodt családi háttérrel ezek a dolgok könnyebben megoldhatóak. Nagyon sok mindenben támogat és ad erőt a mindennapokhoz a feleségem is, akivel első gyermekünket várjuk. Érthetően további motivációt jelent az ő érkezése. Ha az ember jó alkalmazottakat talál maga mellé, akik megbízhatóak és ők is legalább annyira magukénak tekintik a vállalkozás életét, mint a tulajdonos, akkor igazából egymást tudjuk erősíteni.

Mik azok a fontos dolgok, amikre figyelniük kell a hallgatóknak az egyetemi évek alatt? Milyen intelmei, tanácsai vannak a sikeres karrier beindításához?

Szerintem az egyetemen azon kívül, hogy tárgyi tudást kapnak a diákok, és azt megtanulják, annak csak bizonyos részét fogják hasz-

nálni az életben. Inkább szerintem azokra a dolgokra kell nagyobb hangsúlyt fektetni, amik az egyetemet követő mindennapi életben praktikussá válhatnak. Legyenek azok jó tanácsok, amiket elmond egy oktató az órákon. Érezzék nagyon jól magukat az egyetemen, ugyanakkor a kapcsolati rendszerüket, minél szélesebbre bővítsék ki tanulmányaik során, akár oktatókkal, meghívott előadókkal.

Hogyan képzeled el a karrierjét, életét tíz év múlva?

A vállalkozásaimat mindenképpen szeretném továbbfejleszteni. A játékvezetés szempontjából tíz év múlva mikor negyven éves leszek, nehéz megjósolni, hogy milyen fizikai állapotban leszek, illetve akkor milyen szintek fogok még működni. Remélhetőleg még ekkor is benne tudok majd lenni a FIFA keretben. Természetesen közele, távoli célok az Európa Liga és Bajnokok Ligája csoport és a kieséses szakaszban lejátszott mérkőzéseken való közreműködés. De a család és az egészség a legfontosabb a következő tíz évben is.

Iciri-piciri alumnik

Családbarát munkahely a Debreceni Egyetem! Az idén is sikeresen elnyert címet mi sem példázná jobban, mint az intézményünk dolgozói és családtagjai számára már hagyománynak számító Családi nap megrendezése. Idén az alkalom szervezésében az alumni közösség is részt vett 'Iciri-piciri' alumni programjával.

■ BALOGH FRUzsINA

Jávor András rektorhelyettes úr megnyitó beszédében elmondta: a családbarát egyetem feladata a közösségteremtés, a majd 44 ezres egyetemi polgárság megszólítása, mely törekvésnek jó útja lehet minden ilyen kezdeményezés. A kormány által meghirdetett Családbarát munkahely programban három egyetem került kiemelésre, köztük a Debreceni Egyetem, amely elismerés jól mutatja célunk eredményét. A cél pedig nem más, mint hogy jól érezzük magunkat és ápoljuk ezen közösségi hagyományainkat. A Nagyerdei Kultúrparkban megrendezett Családi nap számos

érdekes és izgalmas programmal várta az iciri-piciri egyetemi polgárokat. A látványterítés és aszfaltrajzverseny között a legtöbben már színes arcfestéssel érkeztek Tompeti és Barátai koncertjére, a Vitéz László Színpadhoz.

Tompeti egyébként maga is egyetemünk hallgatója volt egykor, néhány szóban megidézte a magazinnak diákéveit: „12 éves korom óta gitározok, gimnázium végén alapítottuk meg az első komolyabb zenekarunkat, ekkor még főként rock and rollt játszottunk. Azonban hamar rájöttem, hogy ez nem az én világom, a

sokszor melankolikus balladák helyett valami vidámabbat kerestem, így jött a gyerekdalok ötlete. Az egyetemen közgazdászként végeztem, a diplomám megszerzése után dolgoztam pénzügy- és számviteli területen, de ma már nem dolgozom a szakmámban, illetve az előadó művészet vált mára a szakmámmá. A legjobb dolog ebben a tevékenységben, hogy mosolyt csalhatunk az emberek arcára a dalainkkal és játéunkkal. Igyekszünk minél különlegesebb hangzású hangszereket megszólaltatni, mint a kazu, amely igazi gyerekhangszer, de játszunk különféle afrikai és arab dobokon, csörgőkkel, valamint népi hangszereken, mint furulya, szájharmonika, tikfa vagy mandolin. Egyelőre főként Kelet-Magyarországon ismerik a zenekarunkat, de egyre több meghívást kapunk Dunántúli városokba is, bízunk benne, hogy egyre szélesebb közönséget tudunk elérni dalainkkal.”

Az egybenyíló Állatkert és Vidámpark kiváló helyszíneként szolgálta a vendégek kikapcsolódását, a kilátogató családok véleménye szerint egy ilyen közeg szinte adott a szórakozásra. Ezek az alkalmak az egyetemi dolgozók is kötetlenebb körülmények közt lehetnek együtt vagy ismerkedhetnek meg egymással a családok. Hagyományaink őrzésével és gondozásával ekképp válhat valódi közösség egyetemünk tagjaiból.

Támogassa Ön is Alma Materét

A tavalyi évhez hasonlóan idén is lehetőség nyílt arra, hogy az SZJA 1% felajánlásával támogassa az Alumni Központot. Örömmel vettük a sok szóbeli és írásbeli érdeklődést, hogy az 1 %-on kívül hogyan tudnák támogatni Közösségünket, így létrehoztunk egy olyan bankszámlaszámot, mely erre lehetőséget ad.

Adományait az alábbi bankszámla számra köszönettel fogadjuk:

MÁK 10034002-00282871-00000000.

A közlemény rovatban kérjük, tüntessék fel: „Alumni támogatás”.

(Postai csekkes befizetéseket sajnos nem tudunk fogadni.)

A Központ a támogatásokból befolyt összeget az alábbiakra szeretné fordítani:

- Jelenlegi, tehetséges hallgatók számára alumni ösztöndíj létrehozása
- Végzettség számára ingyenes továbbképzések nyújtásának lehetősége a szakmai fejlődés elősegítése érdekében
- DEJa Vu magazin megjelenítése, eljuttatása a tagok részére

Ezúton is köszönjük önzetlen támogatását!

Geo-centenárium

Idén ünnepelhette 100 éves jubileumát a Debreceni Egyetemen a földrajzoktatás. A jeles évforduló kiváló háttéréül szolgált a több évtizedes hagyománnyal bíró Geográfus-Szakhét és az évben első alkalommal Debrecenben megrendezésre kerülő Országos Geográfus Találkozó eseményeinek. A rendezvény egyik főszervezőjével, Monyók Bence II. éves mesterszakos geográfussal beszélgettünk.

■ BALOGH FRUZZSINA

Két tekintélyes múltra visszatekintő tradíció kapcsolódott össze április 7. és 11. között az egyetem falai között...

A Geográfus-Szakhét megrendezése még az intézet alapításához köthető: Milleker Rezső honosította meg, 1914-ben ő szervezte meg az egyetemi földrajzoktatást. Az Országos Geográfus Találkozó pedig 4 éve indult el a Szegedi Tudományegyetem földrajz szakos hallgatóinak kezdeményezésére, gyakorlatilag egy vándorrendezvény, mely az ország négy jelentősebb földrajzoktató intézményét fogja össze. A Szegedi Tudományegyetem, Pécsi Tudományegyetem, Eötvös Loránd Tudományegyetem után idén Debrecen adott otthont a találkozóknak.

Milyen keretek közt jöhetett létre a rendezvény?

Az esemény lebonyolítása a Ffröcs (Földtudományisok- és FöldRajzosok Öntevékeny Csoportja) és a DE-HÖK közös szervezésében valósult meg. 2013-ban a Geo-Szakhét szervezői csoportja erős magként fennmaradt, így indítva el tavaly októberben a Ffröcs működését. A szervezet célja, hogy az intézet oktatói és hallgatói együtt szervezzenek és látogassak közösségi programokat, legyen szó akár szakmai előadásokról, felező bálról vagy túrákról. Jelenleg 40 aktív taggal bír a csoport.

Hogyan állt össze egy ilyen nagyszabású rendezvény programterve? Mely pillanatokot tudná kiemelni a hét eseményei közül?

Hétfőn az Eke Pál Labdarugó Emlékkupával indult a programsozozat, több oktatói csapat is képviseltette magát nagy örömmel. A találkozó hivatalosan a keddi napon nyílt meg, ekkorra érkeztek meg a vendégegyetemek oktatói és hallgatói, Gaál István rektorhelyettes, Kozma Gábor, a Földtudományi Intézet vezetője és Sass Péter, a TTK HÖK elnöke köszöntötte őket. A csalóka időjárás folyamatosan próbára tette szervezőcsapatunkat, de hamar feltaláltuk magunkat minden esetben, így adódott például egy virtuális városnézés ötlete.

Szardán Radics Tamás PhD hallgató Székely-Magyar Pamír Expedícióját ismerhették meg az érdeklődők, egy rögtönzött túrafelszerelés bemutatóval egybekötve. Egy helyi erősségre épülő programként, a hazánkban egyedülálló Folyóvizes laborban Homokvárépítő-versenyt rendeztünk, mely építményeket az ezt követő Labor-bemutató során árasztottuk el: ezzel szemléltetve a folyóvíz felszínalakító munkáját.

A csütörtöki zárónap tökéletesen megkoronázta a hetet: a közel egész napos Főzőversenyen hallgatók, öregdiákok, oktatók egyaránt fakanalat ragadtak, este pedig a K2 előadásban kedveskedtünk vendégeinknek élő műsorral, illetve ekkor került sor a heti programok díjátadóira és a végzős búcsúztatóra.

A Ffröcs-nek ez volt az eddigi legmeghatározóbb rendezvénye, hogyan értékeli a hetet?

Megannyi pozitív visszajelzést kaptunk, a programok gördülékenyen és nagy érdekeltséggel zajlottak, a főzőversenyt vagy a Geo-

bulit tekintve valóban több százas nagyságrendű eseményekről beszélhetünk.

Mint a Ffröcs tagja, külön öröm volt számomra, hogy egy ilyen kihívásban helytállt a csapat, a találmányosság kifejezetten erősségünknek bizonyult, ennek szemléltetésére emelnék ki egy programot: a Szakesti élő műsor alkalmával egy színdarabot adtunk elő vendégeinknek, A kisherceg és Georgina kalandjai címmel. A történet két golyáról szólt, akik az egyetem falai közt találkoznak, és az ismert elbeszélés bolygómotívumát követve ismerik meg a TO bolygót, veszik fel tárgyaikat a Neptunusz bolygón, vagy épp igyekeznek szakestre az Im-bolygóra. A szövegművet azonban késve született meg, ezért az élőszereplést el kellett kerülnünk. A színdarab szereplői elbújtak a K2 előadó asztala mögé, ahonnan csak a hangjukat adták a színdarabhoz, a mesélő pedig árnyjáték formájában jelent meg. Előadásunkhoz diavetítéssel kapcsolunk képeket, hogy az egyes jelenetek jól érthetőek legyenek a közönség számára is. A produkció humorát többek közt az adta, hogy oktatóink nevét szőttük a darabba: Kozma Gábor tanár úr tárgya volt a Kozmalógia, Pásztor István oktatóé a Pásztoróra, vagy az egy pécsi oktató, Bugya Titusz nevéből származtatott agyabugya.

Ahogy ezen a rendezvényen is bebizonyítottuk a Ffröcs célja, hogy közös teret adjon a szakmai és közösségi programoknak egyaránt. Működése úgy modellezhető, akár egy fa: van egy gyökere, egy központi része, amelyből elindulhat egy-egy példás kezdeményezés, mint egy hajtás. Bízunk benne, hogy terebélyes lombkoronává női ki magát közösségünk!

A fotókat Kornelich Gábor és Örkény Márk készítették.

Ugyanott tudjuk folytatni, ahol abbahagytuk

Több mint 20 év kihagyás után idén tavasszal újra találkoztak a Debreceni Egyetem falai között az egykori magyar-történelem szakos hallgatók. Az 1968-ban végzett évfolyam öregdiákjai között akadt, aki 46 éve először láthatta viszont csoporttársait.

■ BALOGH FRUzsINA

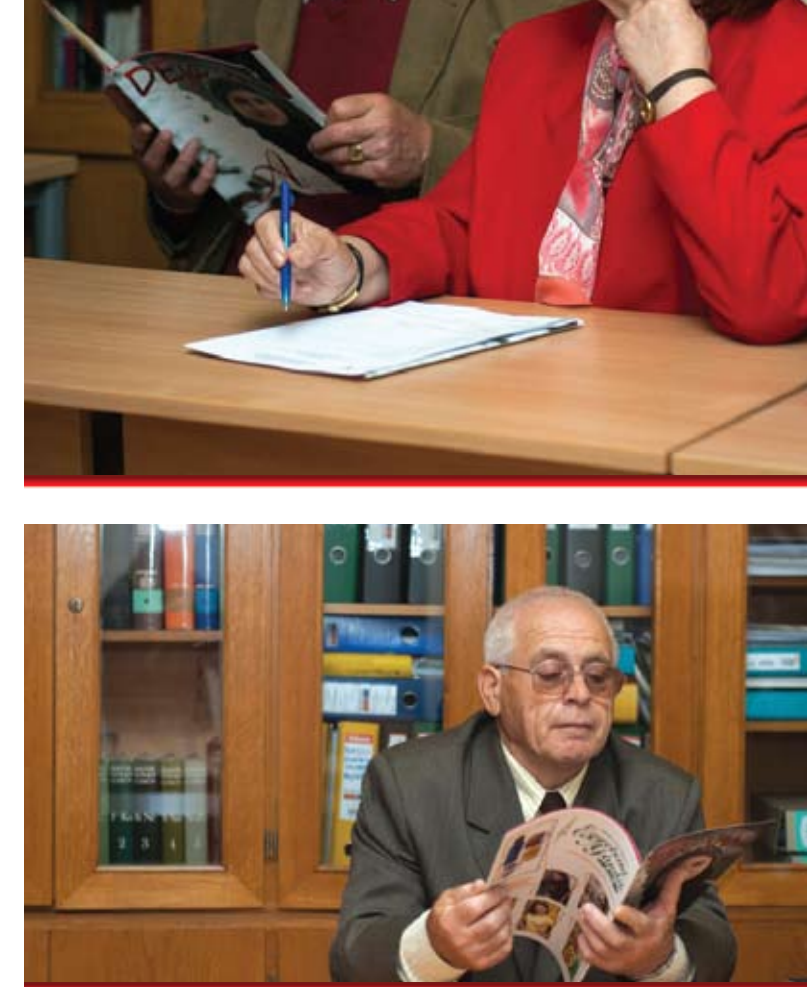
Dicséretes az a csapatszellem, ami összetartja az egykori hallgatótársakat: tanulmányaik végeztével minden 5. évben újra találkoztak, egészen a 25. évfordulóig, de a kisebb kihagyás talán csak még nagyszerűbbé tette a májusi alkalmat. Az ország legkülönbözőbb pontjairól (Balatonlelle, Budapest, Szolnok, Miskolc, Eger, Sárospatak) érkeztek az alma mater hajdani növendékei, hogy együtt tölthessenek egy napot volt csoporttársaikkal. A korai indulás után egy közös ebéd keretében üdvözltek egymást a csapat tagjai, majd - ahogy ők hívták - sétát tettek a Kossuth Lajos Tudományegyetemhez, s visszaülve az iskolapadba felelevenítették egyetemista éveiket.

A szép hagyományra visszatekintő évfolyam-találkozó szervezését mindig önkéntes alapon vállalja egy volt diák, az idei alkalmat lebonyolító Kiss Anna elmondta, a 31 végzett hallgató majd minden tagja elérhető egy közös címlistáról. Nagy örömeire szolgált a szervezés alatt, hogy a mára már nyugdíjas éveket töltő hölgyek és urak örömmel utaznak vissza a cívisvárosba: „Megható volt

ennyi év után olvasni a számos köszönőlevelet, hogy boldogan részt vesznek a találkozón.” Jól példázza az összetartást, hogy olyan volt hallgató is akadt, aki a távolság miatt ezidáig nem tudta, de idén megoldotta, hogy jelen lehessen.

Vidám hangulatban telt a találkozó, a vendégek szép emlékekkel gondoltak vissza diákéveikre, nagy tisztelettel adózva volt tanáraiknak: elhangzott többek közt Andrásyné Kövesi Magda, Bán Imre, Tokody Gyula, Madaras Éva és Irinyi Károly oktatók neve. Szász Enikő, számos korábbi találkozó szervezője egy igazán kedves emlékét is felidézte: „Egy nap összeveszttem az akkori barátommal, így a csoport összejevetelt szervezett, hogy kibékítsen bennünket. A tervük ugyan nem sikerült, de egy csoporttársam odajött megvigasztalni: azóta ő a férjem.”

A '68-as évfolyam magyar-történelem szakos diákjai már szervezik is a következő alkalmat: az 50. évfolyam-találkozót. Számos hasonló, élményekkel teli nosztalgiát kívánunk még nekik ezúton is!

A Debreceni Egyetem Napja

2014. március 22.

Debreceni Egyetem Kárpát-medencei Kupa és díjátadó

Gálakoncert

Díszünnepség

Magyar Rectori Konferencia: Workshop a határon túli tagozat jogállásáról, szervezeti működéséről, ünnepélyes megalakulásáról

Magyar Felsőoktatási Innováció a Kárpát-medencében

Akikre büszkék vagyunk

■ Akadémiai elismerés

Akadémiai Díjban részesítette **Zsuga Miklóst** Pálincás József, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke. A kémiai tudomány doktorát, a Természettudományi és Technológiai Kar Alkalmazott Kémiai Tanszék professor emeritusát a különböző típusú polimerek és kopolimerek előállítására és karakterizálására területén elért nemzetközileg is elismert eredményeiért, azok hasznosítási lehetőségeinek feltárásáért, valamint eredményes oktatási, kutatási, innovációs és közéleti tevékenységéért részesítették a díjban.

■ Díjazottak Debrecen Város Napján

Április 11-én, **Csikai Gyula** fizikus, professor emeritus, akadémikus vehette át díszpolgári címét a Város Napja alkalmából. Nevéhez fűződik a neutrínó létezésének ködkamra-felvételekkel történő kimutatása és bizonyítása, mellyel jelentős mértékben hozzájárult a modern fizika megalapozásához.

■ Kitüntetések nemzeti ünnepünkön

Március 15-e, az 1848/49-es forradalom és szabadságharc 166. évfordulója alkalmából a Debreceni Egyetem több oktatója, dolgozója is magas állami kitüntetésben részesült.

Széchenyi Nagydíjban részesült

Páles Zsolt, az MTA doktora, a Természettudományi és Technológiai Kar Analízis Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára.

Magyar Érdemrend Lovagkeresztet vehetett át

Csernoch László József, az Általános Orvostudományi Kar Élettani intézet igazgatója, egyetemi tanára.

Magyar Arany Érdemkeresztet vehetett át

Kopjári István Attila, a Debreceni Egyetem Kossuth Lajos Gyakorló Általános Iskolájának tanára.

Batthyány-Strattmann László-díjban részesült

Balla György, a Gyermekgyógyászati Intézet egyetemi tanára, igazgatója.

Semmelweis-díjat vehetett át

Édes István, a Kardiológiai Intézet egyetemi tanára, igazgatója, a Klinikai Központ megbízott vezetője.

Pro Alimentis Hungarie Díjban részesült

Borbély Jánosné, a Mezőgazdaság-, Élelmiszertudományi és Környezetgazdálkodási Kar egyetemi docense, az Agrárműszer Központ vezetője.

Ifjúsági Díjat (az élettudományok területén) vehetett át

Török Péter, az MTA–Debreceni Egyetem Biodiverzitás Kutatócsoport tudományos munkatársa.

■ NAKVImázs díj

A rangos elismerést évente csak egy szakember kaphatja meg. Ezúttal a szakmai testület egyhangúlag ítélte oda **Jávor András**, a Debreceni Egyetem rektorhelyettesének az Agrárszaktanácsadási Bizottságban (ASZB) végzett kiváló munkájáért. Jávor András nevéhez fűződik a magyarországi ASZB Regionális Szervezetének kialakítása, azon belül a szaktanácsadás és a továbbképzés rendszerének kimunkálása, a kreditrendszer megalkotása.

■ Szakmai elismerés

A Markusovszky Lajos Alapítvány Kuratóriuma és az Orvosi Hetilap Szerkesztőbizottsága az Orvosi Hetilap érdekében kifejtett több évtizedes munkájáért 2014-ben a „Markusovszky Lajos-émlékérem” kitüntetés **Balázs Csaba** egyetemi tanárnak ítélte.

Az Év Videója (intézményi kategóriában) díjat kapta

Szabó Lászlót, a Debreceni Egyetem sajtóreferense

Az Év Fotója (hír- és eseményfotó kategóriában) díjat kapta

Csontos Máté, az Egyetemi Élet fotósa

■ Rangos szakmai elismerés

Orbán Viktor miniszterelnök úr felkérte **Bitskey Istvánt**, a Debreceni Egyetem irodalomtörténészét, hogy legyen tagja a Kossuth- és a Széchenyi-díj bizottságának. Bitskey István a MTA rendes tagja, a Debreceni Egyetem Magyar Irodalom és Kultúratudományi Intézet professor emeritusa.

■ Magyar Egyetemi-Főiskolai Sportszövetség Aranyplakett díja

Az egyetemi sport népszerűsítéséért végzett munkájáért tüntették ki **Jávor András** rektorhelyettest, aki meghatározó szerepet játszott a Debreceni Egyetem sportéletének intézményi szintű átszervezésében és a sportösztöndíj rendszer működtetésében. Emellett az intézményben működő mentorprogram egyik létrehozója és vezetője, valamint az egyetemen megrendezett Kárpát-medencei Kupa nemzetközi kispályás labdarúgó esemény egyik alapítója.

■ Debreceni professzor az ESA élén

Újabb nemzetközi elismerés a Debreceni Egyetem agrárkutatásainak, hogy a két évente megrendezendő Európai Agronómiai Társaság kongresszusának idei elnöke **Pepó Péter** egyetemi tanár, a Mezőgazdaság-, Élelmiszertudományi és Környezetgazdálkodási Kar Növénytudományi Intézet vezetője.

NON STOP SZOLI

solisundebrecen.hu

Álló- és Fekvő szoláriumok
UV mentes barnítás
Barnulást elősegítő kozmetikumok
EU konform szolárium
Prémium kategóriás csövek
Vibrációs tréner

Angyalföld tér 11.

30/ 664 12 11

Mindennap:

7⁰⁰ - 22⁰⁰

Kálvin tér 7.

30/ 664 12 10

NON STOP

Egyetem sgt. 50.

30/ 468 28 58

Mindennap:

7⁰⁰ - 23⁰⁰

Bankkártya + Pay Pass, SzépKártya,
Erzsébet utalvány elfogadó hely.

facebook

T...

A TELEKOM ÉS AZ OTP JUNIOR BEMUTATJA:

otp junior

CAMPUS FESZTIVÁL

2014. JÚLIUS 23-27.
DEBRECEN-NAGYERDŐ

07.
23.
SZE

PÉTERFY BORI & LOVE BAND | 30Y | ANNA & THE BARBIES | ODETT

07.
24.
CSÜ

Punnany Massif

ERAINS

THE CARBONFOOLS

NATIONS

AFIRE

(USA)

SUBSCRIBE

PADDY & THE RATS

KISCILLAG | HS7

MAGASHEGYI

UNDERGROUND

OCHO MACHO | PÁL UTCAI FIÚK

MARY POPKIDS | KONYHA

2JOINTS | A NYUGHATATLAN

DUMASZÍNHÁZ:

KÓHALMI ZOLTÁN, ARANYOSI PÉTER

Julia
carpenter

07.
25.
PÉ

QUIMBY

THE ASTEROIDS GALAXY TOUR (DK)

DJ ANTOINE (CH)

MAJKA & CURTIS LIVE | HŐSÖK

INTIM TORNA ILLEGÁL | ALVIN ÉS A MÓKUSOK

SUPERNEM | FISH! | GANKSTA ZOLEE ÉS A KARTEL

HALOTT PÉNZ | DUMASZÍNHÁZ: KISS ÁDÁM

JANKLÓVICS PÉTER | SKISM (UK) | LUDMILLA

BÁRÁNY ATTILA | HONEYBEAST | ZUP

SKAFUNDERZ | THE GREYNA | OUR YOUTH

Jegyárak

BÉRLET - négy napra

július 14-ig: 12.990 Ft

július 15-től és a helyszínen: 13.990 Ft

NAPIJEGY

Szerdára: 2.500 Ft

Csütörtökre, péntekre és szombatra

július 14-ig: 4.990 Ft

Július 15-től és a helyszínen: 5.990 Ft

07.
26.
SZO

TANKCSAPDA

WANKELMUT (D)

KOWALSKY
MEG A VEGA

RÚZSA MAGDOLNA

VAD FRUTTIK

ROAD | CHRIS LAWYER

PALOTAI | CLOUD9+ | BELGA

IVAN & THE PARAZOL

BUDAPEST VOICES

FLUOR & THE FILIGRANS | JURIJ

DUMASZÍNHÁZ:

BELICZAI BALÁZS,

MOGÁCS DÁNIEL | GARBO

PEGAZUSOK NEM LÉTEZNEK

Legyél rajongóknak
a Facebook-on!
@campusfesztival

www.campusfesztival.hu

Belépőjegyek - napijegyek és bérletek - a Ticket Express partnereinél és az ismert jegyirodákban kaphatók, illetve online is megvásárolhatók (OTP bankkártyával kedvezményes áron). A szervezők a műsorváltoztatás jogát fenntartják.